

Glasnik MIRA

Godište II. • Broj 11 • Međugorje
Listopad 2007 • Cijena 2,5 KM / 10 kn

**KRALJ KRALJEVA I
GOSPODAR GOSPODARA,
ALFA I OMEGA,
POČETAK I SVRŠETAK!
KRIST KRALJ!**

HVALA TI MAJKE

LJUBIĆ

Draga djeco!

Bog me poslao među vas iz ljubavi da vas povedem prema putu spasenja. Mnogi ste otvorili svoja srca i prihvatili moje poruke, a mnogi su se izgubili na ovom putu i nikad nisu upoznali punim srcem Boga ljubavi. I zato vas pozivam: vi budite ljubav i svjetlo gdje je tama i grijeh. S vama sam i sve vas blagoslivljam.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

(25. listopada 2007.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar

Mir Medugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Zagrebačka banka
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Zagrebačka banka, SWIFT: ZABA BA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 40 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

USKRSNUĆE TIJELA I ŽIVOT VJEČNI...

Knjižarski su izlozi preplavljeni spisima koji se bave životom nakon smrti, nadom u život nakon smrti, u ovom ili onom obliku. Zato je potrebno da i mi kao vjernici osvjetlimo taj vidik svoga života s kršćanskoga zrenika, da *položimo pred svijetom račun o nadi koja je u nama (usp. 1 Pt 3,15)*, nadi koja bi nas trebala do u dubinu srca i srži prožimati. Treba osvjetliti svoj put, izbjegnuti suvremene stranputice, natruhe i ideje strane Kristovu poimanju života i smrti, poglavito pak što se tiče nekršćanskoga pristajanja uz tzv. reinkarnaciju, tj. ponovno utjelovljenje nakon smrti u nekome drugome pojavnom obliku u ovozemaljskim protežnicama.

fra Tomislav Pervan

Zadnja knjiga Biblije, Knjiga Otkrivenja, završava svoj pogled na budućnost koja nas čeka velebnom perspektivom: *Tada On koji sjedi na prijestolju reče: 'Evo, sve činim novo!' (Otk 21,5)*. To je obećanje onkraj prostora, vremena i svijeta. Nema nikakve dvojbe, ovaj će naš svijet, naše će vrijeme jednom umnuti, elementi nestati. Ne treba nam za to nikakva posebna objava. Svaki čovjek zna da će proći ne samo on, nego da svijet prolazi, nestaje, rastvara se. Međutim,

ono što nije evidentno, a zabilježeno je u objavi, jest činjenica: *Gle, vidjeh novo nebo i novu zemlju. Prvo nebo i prva zemlja nestadoše! Ni mora više nema (Otk 21,1)*. U Drugoj Petrovoj poslanici čitamo: *Prema njegovu obećanju očekujemo nova nebesa i novu zemlju u kojima prebiva pravednost (2 Pt 3,13)*.

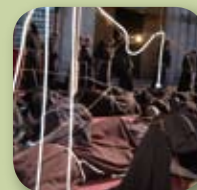
Kako će pak izgledati ta pravednost? O tome govore slike iz Apokalipse: *I Bog će otrti svaku suzu s očiju njihovih. Smrti više ne će biti. Ni žalosti, ni jauka, ni muke ne će* >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio Mate T. Vasilj

BUDITE LJUBAV I SVJETLO

VJERNOST JAČA OD SMRTI
s. Lidija Glavaš

MEĐUGORJE GOVORJ KOLIKO LJUDI ŽEĐAJU ZA BOGOM
fra José Rodriguez Carballo

PLODOVI MEĐUGORJA
p. Ivan Androić

POKOP UBIJENIH HERCEGOVAČKIH FRANJEVAČA NA ŠIROKOM BRIJEGU

HVALA KRALJICI MIRA
Alois Epner

» više biti. Jer prijašnje nestade. Gle, evo sve čini novo (Otk 21,4-5).

Žudnja za nebom

Neodoljiva je snaga tih slika. Pa ipak danas se s njima teško poistovjećujemo. Naime, zna se čuti prigovor kako je to tješjenje nekim boljim svijetom, onkraj groba, kako to čovjeka obeshrabruje da se ovdje i danas bori protiv nepravde i patnje. Jer, kao, tek će ondje ozbiljiti pravednost i utjeha.

S druge se pak strane opravdano postavlja pitanje: Koliko je prisutna u nama žudnja za nebom, koliko nas nebo oduševljava? U kojoj je mjeri zagrobni život poticaj za čovječan život i zalaganje u ovome svijetu? Mi doduše u svome *Credu* priznajemo kako vjerujemo u uskrsnuće i život vječni, u svome bogoslužju imamo to stalno pred očima, ali se moramo zapitati: Tjera li nas, zaokuplja, prožima, pokreće li nas to pitanje koje je mučilo onoga bogata mladića što pristupa Isusu i pita, *što mu je činiti da baštini život vječni* (usp. Lk 18,18)? Ivan pak veli u svojoj Prvoj poslanici kako *svijet i njegova požuda prolaze, a tko pak vrši volju Božju, ostaje zauvijek* (1 Iv 2,17).

Prvi su kršćani govorili o sebi kao o *tuđincima i putnicima* (usp. 1 Pt 2,11), koji nisu od ovoga svijeta (usp. Iv 17,16), oni se osjećaju ovdje na zemlji u tuđini i *progonstvu, daleko od Gospodina* (usp. 2 Kor 5,6). Tek je kod Gospodina njihov istinski zavičaj, onamo ih srce vuče, a sam Isus poručuje kako treba skupljati svoje blago u nebesima, gdje nema ni *moljca ni rđe*, kako im za nebo treba srce prijanjati (usp. Mt 6,20sl.). Svoju situaciju trebaju usporediti s onima koji su *paroikoi*, pokraj kuće, *usputnici* - kao oni koji su samo u prolazu u nekoj zemlji što nije njihova. Iz toga *paroikoi* razvilo se i ime za vjerničku zajednicu: *parochia* - župa! To naglašava privremenost boravka ovdje, u tuđini. Ovdje smo izbjeglice i bjegunci - cilj želja jest vječna domovina: *Jer ovdje nemamo trajna grada, nego tražimo buduću* (Heb 13,14).

Već od Abrahama čovjek je lualac, bezavičajnik

Iz tih redaka možemo donekle iščitati samosvijest i duhovni ustroj prvih kršćana. Usporediti se to može s položajem prognanika i izbjeglica u svakom ratu: Što prognanika čini prognanikom i bjeguncem? Bolni gubitak zavičaja, bezavičajnost, gubitak doma, gubitak društvenih, pravnih i ljudskih zaštita. Prognanik je nezaštićen,

on je i u najgostoljubivijoj zemlji uvijek stranac i tuđinac. Sjetimo se samo naših *gastarbajtera* po zapadnim zemljama. Uvijek stranac i tuđinac, koji se ne može udomiti u novome ozračju.

Zapravo je cijela Biblija u znaku *egzodus*, izlaska, pokreta. Već tamo od Abrahama čovjek je lualac, bezavičajnik koji slijedi Gospodinov glas. Taj ga glas čini posvuda tuđincem i bezavičajnikom, egzistenciju čini nesigurnom, posvuda nailazi na prijezir, nepoštivanje, uskraćivanje temeljnih prava.

Na ovim ozemljima nismo u takvoj situaciji, nismo beskućnici ni obespravljenici kao vjernici, međutim, sve je više na djelu nutarnje otuđivanje od vjere i kršćanstva. Kršćanstvo i osvjedočeni kršćani postaju nepoželjni, pa i u svome vlastitom domu odbačeni. *Svaka im je domovina tuđina, svaka tuđina domovina*, bilježi starokršćanski spis Pismo Diognetu. Svaki naraštaj mora to na svoj način iskusiti. Čovjek se mora odrediti spram Isusovih zahtjeva, a sjetimo se samo ranosrednjovjekovnih irskih monaha koji su ostavljali sve i polazili na europsko kopno kako bi tražili konkretno životno iskustvo Isusa Krista. Današnja hodočašćenja samo su daleka jeka onoga izvornoga ranokršćanskog stava bitinaputu, hoda ovim životom i zemljom. Danas se ponovno otkrivaju hodočašćenja, zapućivanje pješice u daleka svetišta. A zapravo je i radikalno redovništvo, gdje čovjek ostavlja sve, slika života u tuđini, izvlaštenosti.

Život vjernika treba nalikovati životu samoga Gospodina

To mora karakterizirati svakoga vjernika. Odnos prema svijetu u stavu nenavezanosti, osjećati se ovdje strancem i tuđincem, znati kako ovdje nemamo trajnoga boravišta. *Domovina je naša na nebesima, odakle i iščekujemo kao Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista reći će Pavao Filipljanima (3,20) koji će preobraziti naše bijedno tijelo, suobličiti ga svome proslavljenju tijelu. Život vjernika treba nalikovati životu samoga Gospodina koji nije imao gdje nasloniti glavu, dok i ptice imaju gnijezda i lisice svoje jazbine* (usp. Mt 8,20).

I što je u svemu najčudnije: Ti koji su usmjereni i žude za nebeskom domovinom stvorili su takvu kulturu i civilizaciju kakvu povijest nije upamtila. Ti su pojedinci postali skupljači i odgajatelji svega lijepoga, dobroga, istinitoga. Isusova zamisao no-

Snimio Mate T Vasilj

Mi kršćani moramo biti svjesni da se može govoriti o čovjeku otkako je Bog postao čovjekom jedino u kategorijama Isusa Krista. Govor o Bogu postaje govor o čovjeku. I obrnuto. Sve je ljudsko mišljenje i djelovanje radikalno u svojoj konačnoj osmišljenosti vezano uz Krista - iskonski lik puna i ostvarena čovjeka.

voga čovjeka urodila je blagoslovom za čovječanstvo. Dozovimo samo u pamet druge svježije povijesne primjere. Staljin i Mao Ce-Tung su utopijski sanjali o *novome čovjeku*, a znamo što su iza sebe ostavili: Stotinu milijuna smaknutih, a njihov šegrt primjerice u Kambodži Pol Pot iskorijenio je pola pučanstva svoje države, likvidirao cjelokupnu duhovnu elitu svog naroda, uništio stečeno znanje, a cjelokupnu kulturnu baštinu pretvorio u prah i pepeo kako bi se navodno iz toga pepela mogao roditi novi - komunistički - čovjek.

Irski su monasi u srednjem vijeku također sanjali o novome čovjeku, sanjali o dolasku novoga čovječanstva, novoga neba i nove zemlje - već ovdje, a u konačnici u nebesima. Međutim oni nisu uništili ništa od baštinjene kulture, marljivo su prepisivali rimske klasike (pa i jednoga frivolnoga Plauta!), grčke mislioce i tragičare. Njihova čežnja za novim, za radikalnom preobrazbom svijeta i čovjeka nije ih tjerala u bjesomučno razaranje nego na plemenitu izgradnju. Ljubav prema Bogu i Isusu učinila je od njih ljude koji ljube zemlju i sve na njoj, stvorila je od njih pjesnike, umjetnike, graditelje veličanstvenih katedrala.

Kad nestane Boga, ni život nema radosti

Može zvučati čudno, ali upravo vremena koja bijahu okrenuta prema vječnosti i onostranosti bijahu vremena velikih umjetničkih dostignuća. Zašto su ljudi iz romanike i gotike koji su živjeli s mišlju *kako smo usred života okruženi smrću* imali dovoljno vremena i strpljivosti, stoljećima graditi prvostolnice, a svoju vjeru i nadu utkali i uobličili u kamenu? Trebalo je dosta vjere i pouzdanja započeti gradnju nečega što će trajati stoljećima, i zapravo nikada ne će biti dovršeno jer uvijek trebaju popravci. Zanosila ih je misao i ideja, vjera i ljubav, nada i žudnja za Bogom. Bili su svjesni da za svoga života ne će vidjeti dovršenje svoga djela - ta sve je samo jedan veliki fragment. Kako je primjerice otužna arhitektura prosvjetiteljstva i suvremeno gradi-

teljstvo u odnosu na velike epohe baroka, renesanse? Kad nestane Boga, kad je nebo prazno, onda ni život nema radosti, vedrine, raspoloženja, nema boje ni zanosa.

I danas, dakle, vrijedi: Što su snažniji vjera i nada u onostranost, u Boga, i u pojedinca pa i u samo društvo, manja je opasnost da će se čovjek ponašati nečovječno, da će potiskivati svoju smrt kao naši suvremenici. Između vjere u vječni život i afirmativnog odnosa prema svijetu postoji znakovit suodnos i nutarnje prožimanje. Iskustvo to potvrđuje, i kod pojedinaca koji su se do kraja dali u službu Gospodinu, a i među narodima gdje je vjera snažna. Pojedinac je pozvan na odgovoran život, on mora *iskupljivati vrijeme* (usp. Ef 5,16), unositi u svoje vrijeme onu nužnu protežnicu vječnosti, davati mu kvalitetu božansko-ga. Tome zapravo služe i Marijina ukazanja: Žele skrenuti naš pogled i srce na bitno, vječno, na Boga.

U Kristu se razotkriva sva pogonska snaga povijesti

Napose mi kršćani moramo biti svjesni da se može govoriti o čovjeku otkako je Bog postao čovjekom jedino u kategorijama Isusa Krista. Govor o Bogu postaje govor o čovjeku. I obrnuto. Sve je ljudsko mišljenje i djelovanje radikalno u svojoj konačnoj osmišljenosti vezano uz Krista - iskonski lik puna i ostvarena čovjeka. U čovjekovoj je naravi izručiti se nekome. Nije li to Bog, nije li to Krist, on ostaje prikračen. Svoje će ispunjenje pronaći čovjekova narav tek kad se taj Bog objavi. Bog za kojim ljudsko srce čezne u svome nemiru. Apostol je Pavao primjerice do *moždine i srži* potresen Božjim zahvatom u povijest i njegov život, tako da cijeloga svoga života ima samo jedno na umu: Biti glasnik Isusova imena i osobe, biti glasnik kristocentričnosti - usmjerenosti prema završnoj točki - Kristu - svega stvorenoga. Sve je samo jedna velika priprema na dolazak *punine vremena*, a u Kristu se razotkriva sva nutarnja pogonska snaga cjelokupne povijesti.

BUDITE LJUBAV I SVJETLO

Isus je došao na ovaj svijet s jednim jedinim ciljem: donijeti nam Radosnu vijest koja je On sam, objaviti da nas Bog neizmjerljivo voli i da je Bog ljubav. Na koji način je Isus pokazao da nas voli? Dao je svoj život za nas na križu. Upravo na križu Isus nam objavljuje Božju ljubav u punini. To je ljubav koja se brine za nas, kako svjedoči i evanđelist Ivan: "U ovom se očitovala ljubav Božja u nama: Bog je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni" (Iv 3, 16).

Ta ista Ljubav koja je dala život za nas želi da što više ljudi pođe putem spasenja. Na to nas potiče Gospa, naša majka i posrednica svojim riječima: «Bog me poslao među vas iz ljubavi da vas povedem prema putu spasenja». Gospa kao prava majka želi da se sva njezina djeca spase i zato nas uporno poziva ali i opominje, kao na primjer, u poruci od 25. studenog

1998., kada kaže: «Ja vas, dječice, sve pozivam na put spasenja i želim vam pokazati put prema raju». Postoji samo jedan put koji vodi u vječni život, koji vodi u raj, a to je Isus Krist. On sam za sebe kaže: «Ja sam put, istina i život; nitko ne dolazi k Ocu osim po meni» (Iv 14,6).

Bog - izvor ljubavi

Gospa kaže kako su mnogi otvorili svoja srca i prihvatili poruke. Otvoriti svoje srce znači predati se cijelim bićem Bogu koji je ljubav, ali i porukama koje nas potiču na to predanje. Predati se znači izručiti svoje srce, a to je najdragocjenije i najljepše što

čovjek ima. Srce je simbol života i ljubavi, svega onoga dobrog što čovjek posjeduje. Srce zna ono što jezik ne može izreći, ni uho čuti, ni pamet razumjeti, jer najveće istine dolaze iz srca. Gospa je već i prije u svojim porukama tražila da se iznova posvetimo njezinu srcu i srcu njezina Sina Isusa. Tako u poruci od 25. listopada 2003. godine kaže: «Nemojte odugovlačiti, dječice, nego recite svim srcem: Želim pomoći Isusu i Mariji da što više braće i sestara upoznaju put svetosti».

Ima i onih koji se su se izgubili na ovom putu predanja jer nisu nikada predali svoje srce Bogu. Isus je u evanđelju često upozoravao svoje slušatelje da imaju zatvoreno srce, srce od kamena. A tko ima takvo srce, ima

Foto Gebetsaktion

izokrenutu ljestvicu vrijednosti u kojoj Bog nije na prvom mjestu nego neka osoba, bogatstvo, čast ili ljudski obziri. Neki zato nisu nikada upoznali Boga ljubavi koji ne prestano misli na nas. Božje oči stalno su usmjere prema nama očekujući naš odgovor. Bog nas voli, oprašta, tješi i želi nas za vječnost. U Božjim očima svaki je čovjek dragocjen.

Pozvani na rast u ljubavi

Bog koji je neizmjerena ljubav želi da se svaki čovjek, svaka njegova slika spasi. Tako čitamo u Prvoj poslanici Timoteju: «Bog hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine» (1 Tim 2,4). Promatrajući Kristov probodeni bok, o kojem govori evanđelist Ivan (usp. Iv 19,37), možemo razumjeti polazišnu točku enciklike koju je napisao papa Benedikt XVI. pod naslovom: »Bog je ljubav« (1 Iv 4,8). Papa započinje riječima: «Bog je ljubav; tko je u ljubavi ostaje u Bogu i Bog ostaje u njemu» (1 Iv 4, 16). Tim riječima uvodi nas u središte same kršćanske poruke a to je Isus Krist. U njemu Božja ljubav dolazi do vrhunca.

Bog se nama darovao kao ljubav. Time je pobudio u nama odgovor ljubavi. Čovjek mora neprestano rasti u ljubavi i vidjeti da u Bogu i s Bogom ljubi i onu osobu koja mu se ne sviđa ili je čak i ne poznaje. A to je moguće samo ukoliko čovjek u svojoj nutрини susretne Boga živoga. Izvrstan pri-

mjer potpunog predanja i susreta s Bogom je sveti Franjo. On je u punini iskusio što znači Božja ljubav. To iskustvo mu je cijeloga života davalo poleta da sve dublje i dublje ulazi u trajni odnos s Bogom kao i sa svim stvorenim. Plačuci je hodao ulicama Asiza ponavljajući: «Ljubav nije ljubljena». To je imalo velikog učinka na ljude onog vremena. Franjo je propovijedao ljudima o Božjoj dobroti i ljubavi, o pokori i odricanju, poticao ih na slogu i mir. Susrećući se s Franjom mnogima je uspjelo ispraviti svoju krivu sliku o Bogu. Prije su smatrali kako treba služiti Bogu iz dužnosti, a ne iz ljubavi. Vrijeme je da i mi ispravimo svoje krive slike o Bogu i da ne zamišljamo više Boga kao strogog suca, nego kao blagog i milosrdnog Oca. Vrijeme je da počnemo ljubiti i svjedočiti.

Biti ljubav i svjetlo

Gospa nas potiče da budemo ljubav i svjetlo. Biti ljubav znači biti svjedok čiste Kristove ljubavi koja se predala za nas. Ta ljubav je bezuvjetna, ona ništa ne traži, ona samo daje. Uvijek misli prije na druge nego na sebe. Mi takvu ljubav učimo od Isusa ako mu se predamo svim srcem, jer on nas poziva ljubiti ne samo svoje prijatelje nego i svoje neprijatelje. Ljudi su bili

uvijek spremni ljubiti svoje bližnje i mrziti svoje neprijatelje (usp. Mt 5,43), jer je to lakše. Isus ide dalje od toga. Isusov učenik, vjernik, kršćanin ne smije biti izbirljiv u svojoj ljubavi. On mora ljubiti sve ljude, uključujući i svoje neprijatelje, i to u duhu svoga Gospodina. A to može ostvariti samo na temelju istinskog susreta s Bogom. Nakon tog susreta ljude promatramo posve drugim očima. Počinjemo ih gledati ne više svojim vlastitim, nego očima Isusa Krista. Ako u našem životu nismo nikad iskusili Božju ljubav i blizinu, u drugome čovjeku teško ćemo prepoznati božansku sliku. Samo služenje bližnjemu otvara nam oči da možemo vidjeti ono što Bog čini za nas. Na to je mislila i Majka Terezija kad kaže: «Lako je voljeti ljude koji su daleko, no nije uvijek tako lako voljeti one koji žive s nama ili blizu nas. Ne slažem se da sve što činimo trebamo činiti u velikom stilu, ljubav treba početi s jednom osobom. Da biste voljeli neku osobu, morate s njom postati bliski. Svatko treba ljubav, svatko treba znati da je željen i Bogu vrijedan». Ljubav se prelijeva, razmnožava i dijeli. Jedina stvar na svijetu koja se dijeljenjem umnaža jest ljubav. Što se više dijeli, više je ima. To znači biti ljubav.

MEĐUGORJE GOVORI KOLIKO LJUDI ŽEĐAJU ZA BOGOM

Razgovarao Dragan Soldo

Fra José Rodríguez Carballo, generalni ministar Franjevačkog reda, od 7. do 10. listopada posjetio je svoju subraću u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji Uznesenja BDM. General je u Međugorju boravio 8. listopada 2007. i tom prigodom dao intervju za slušatelje Radiopostaje "Mir" Međugorje.

Oče generale, koji je cilj Vašega posjeta?

Fra José Rodríguez Carballo: Želio bih, prije svega, pozdraviti franjevačkim pozdravom *Mir i dobro!* Ovdje sam u bratskom posjetu braći u Hercegovini. Sveti Franjo je u *Pravilima* od svojih nasljednika, generalnih ministara, zatražio da redovito posjećuju svu subraću iz Reda. Ovdje nije riječ o kanonskom pohodu, već o bratskom posjetu koji ima dvostruku svrhu: prije svega, ohrabriti braću da bolje žive Evanđelje, kao što smo obećali u zavjetima, zatim - ako je potrebno - opomenuti ih i bratski ispraviti. U okolnostima u kojima se pripremamo za proslavu osamstote obljetnice osnivanja Reda, dolazim ovamo i da bih braću upoznao s pripremanjima koje Franjevački red čini u ovom trenutku, te da bismo se zajedno pripremali za 2009. godinu kada će cijeli Red obnoviti svoje redovničke zavjete. Odavde odlazim u Sarajevo gdje će se susresti svi provincijali iz Europe da bi razgovarali, između ostalog, o dijalogu kao stalnom izazovu za naš Red.

Ocjena rada Vaše braće u međugorskoj župi?

Fra José Rodríguez Carballo: Uvjeren sam da braća koja žive u Međugorju velikodušno služe, u prvom redu ljudima iz ovoga mjesta, župljanima. Ovo je župa, a znamo koje su dužnosti redovnika - župnika koji su zaduženi za tu posebnu službu. Mogu reći iz onoga što mi je poznato da se braća ovdje doista svim snagama posvećuju služenju vjernicima ove župe. Osim toga, braća su ovdje i u službi svih onih koji dolaze u Međugorje. I konačno, naglasio bih veliku važnost socijalnih ustanova u korist najsiromašnijih. To su djela koja doista predstavljaju evanđeosko svjedočanstvo, čak i pred onima koji nisu naše vjere. Zato mogu reći da sam zadovoljan radom koji moja braća obavljaju u župi Međugorje.

Ovdje dolaze hodočasnici iz cijeloga svijeta. Kako to komentirate?

Fra José Rodríguez Carballo: Za mene činjenica da toliko ljudi dolaze u Međugorje govori o tome koliko naši suvremenici žeađu za Bogom. Samo Bog može ispuniti ljudsko srce, na što nas je podsjetio Benedikt XVI. tijekom nedavnog hodočašća u Asiz. Želja mi je da svi koji dolaze u Međugorje, kao i svi koji odlaze u druga središta duhovnosti, doista susretnu Boga i počnu izbliza slijediti Krista. U razgovoru s braćom iz ove zajednice inzistirao sam na tome da moraju biti oruđe - da bi ljudi koji dolaze u Međugorje mogli susresti Krista, da bi mogli slijediti Krista, da bi Evanđelje postalo središte njihova života. Želim naglasiti da je moja nazočnost ovdje bratska nazočnost, posjet subraći koja ovdje rade da bih i ja ohrabrio njih i da bi oni ohrabрили mene da izbliza slijedimo Krista kao Manja braća.

Kakva je poruka svetog Franje za ovaj svijet?

Fra José Rodríguez Carballo: Od samog početka, kad smo počeli razmišljati o ovoj obljetnici, ja sam ju zamišljao u duhu obraćenja: svakog dana sve bliže slijediti Isusa Krista, siromašnog i raspetog. Uvjeren sam da se moramo mijenjati, uvjeren sam da se ne radi o običnoj folklor-

noj proslavi ili samo o sjećanju. To je proslava koja treba voditi tome da ponovno otkrijemo Krista i s više oduševljenja ga slijedimo. Želimo živjeti program koji je Ivan Pavao II. ponudio, koji je tražio od cijele Crkve: sjećati se prošlosti sa zahvalnošću, prihvatiti budućnost s povjerenjem, živjeti sadašnjost strastveno. Zato smo ovo razdoblje podijelili na tri dijela:

Godina 2006.: „Gospodine, što želiš da učinim?“ - godina razlučivanja.

Godina 2007.: Staviti Evanđelje u središte svojega života - godina životnog projekta.

Godina 2008./2009.: Slaviti dar zvanja. Želimo reći svijetu da smo sretni što smo Manja braća, što smo zahvalni Gospodinu za ovo zvanje, i narodu za njegovu ljubav.

Na kraju, želim vas još jednom sve pozdraviti riječima *Mir i dobro*, i podsjetiti na ono što Benedikt XVI. stalno od nas traži: otvorimo svoj život, svoje postojanje Kristu, jer kad on uđe u naš život, ništa nam ne oduzima, nego nam sve daje.

POKOP UBIJENIH HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA NA ŠIROKOM BRIJEGU

Uz sudjelovanje desetaka tisuća vjernika, ukop trojice hercegovačkih franjevac, koje su prije 62 godine mučili i ubili partizani, predvodio generalni ministar Reda manje braće fra José Rodriguez Carballo.

Fra Melhior Prlić, fra Julijan Kožul i fra Zdenko Zubac dostojanstveno su pokopani 9. listopada 2007., 62 godine nakon smrti, u crkvi na Širokom Brijegu, u grobnicu u kojoj su 1971. pokopani posmrtni ostatci 18 franjevac Hercegovačke franjevačke provincije koji su također ubijeni 1945. godine.

Partizani su sredinom veljače te godine poubijali ukupno 66 franjevac, među koji-

ma i provincijala Hercegovačke franjevačke provincije. Za grobove njih 36 još se ne zna. Spomenuta trojica identificirana su nakon što su njihovi ostatci 2005. godine pronađeni u jednom vrtu u Zagvozdu kod Imotskoga.

Dva dana ranije, 7. listopada, u Zagvozdu su u mjesnom groblju pokopani posmrtni ostatci petnaest žrtava iz iste masovne grobnice. Pokopne obrede i svetu Misu predvodili su fra Miljenko Šteko, vikar

Hercegovačke franjevačke provincije i župnik iz Zagvozda don Jakov Cikojević.

Poseban dan

“Ganut sam ovim činom, jer vidio sam suze u očima puka”, rekao je generalni ministar Reda manje braće fra Jose Rodriguez Carballo. To je bio središnji događaj njegova službenog pohoda Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji od 7. do 10. listopada. “Za Široki Brijeg ovo je poseban dan.

Široki Brijeg, 9. listopada 2007.

Znam da su zajedno sa 66 franjevaca ubijeni i mnogi članovi vaših obitelji. Svi su oni dio onog mnoštva iz Knjige Otkrivenja. Svi su oni ono zrno što, kad padne, donosi veliki rod", rekao je generalni ministar. Pozvao je na zahvalu Gospodinu za njihovo svjedočanstvo vjere. "Na njihovu primjeru posvijestimo našu odgovornost kako bi u budućnosti izbjegli takva događanja. Stoga, slabim glasom koji dolazi od sv. Franje i jakim koji dolazi od svete vjere, kažimo: 'Nikada više rata! Nikada više nevinih žrtava! Nikada više krvi! Želimo mir i zalažimo se za izgradnju mira'. Mir je osjetljiva biljka koju svaki pojedinac mora njegovati. Neka krv ovih mučenika postane klica mira u ovoj mučeničkoj zemlji. Zemlja Bosna i Hercegovina ima pravo na mir i moćnici ove zemlje ne mogu zatvoriti oči pred stvarnošću koja zaziva mir. Za ovo će moćnici svijeta odgovarati, ali i mi ako ne učinimo svoj dio. Ne možemo zatvoriti oči kad tolike žrtve viču svojom krvlju i tolikim suzama", kazao je Carballo.

Krv mučenika sjeme je novih svetaca

Pozvao je mlade da imaju jasan kršćanski identitet. Od roditelja je zatražio da sa zanosom prenose svoju vjeru djeci, a od političara da se nikada ne zastide korijenja i ove zemlje. "Kad Isus uđe u život neke osobe ne uzima joj ništa, a daje sve. Stoga vas molim - otvorite srca Kristu, otvorite život Kristu, otvorite kuće i obitelji Evanđelju. Mogu nam oduzeti tjelesni život, ali

ne duhovni. Krv mučenika sjeme je novih svetaca", rekao je. General Franjevačkoga reda izrazio nadu "da će Hercegovina ostati zemlja u kojoj će se Isus osjećati u svojoj kući". Na kraju propovijedi na hrvatskom je jeziku nazočne pozdravio franjevačkim pozdravom *Mir i dobro*.

Riječi zahvale

Riječima, koje su bile koliko svjedočanstvo, toliko i poziv na dostojanstven život na tom mučeničkom, krvlju obilježenoj mjestu: "Ovo je Široki Brijeg, ovo je kolijevka Hercegovačke franjevačke provincije", generalu Franjevačkog reda zahvalio je širokobriješki gvardijan fra Branimir Musa. Podsjetio je kako su partizani 7. veljače 1945. poubijali svu braću u samostanu, svih 12 koliko ih se zateklo u kući u habitu. Tih je dana, na tome i okolnim mjestima, ubijena čitava 30-člana širokobriješka samostanska obitelj. "Hvala Vam, oče generale, što ste ovdje", rekao je provincijal fra Ivan Sesar i obećao: "Ovih 66 ubijenih bit će nam putokaz na putu prema prijestolju Jaganjca Božjeg". Ocu generalu je darovao spomenicu "ispisanu krvavim slovima naše braće. Ponesite je u Rim, sjetite nas se, molite za nas, a i mi ćemo moliti za Vas, za naš red i Crkvu katoličku". Generalu su darovane i umjetničke slike sv. Franje i Širokog Brijega "kao sjećanje na ovaj pohod našoj Provinciji".

Sliku širokobriješke crkve, rad studenta Akademije likovnih umjetnosti na Širokom

Brijegu, gvardijan fra Branimir darovao je župniku iz Zagvozda don Jakovu Cikojeviću kao znak zahvalnosti "župniku i svim vjernicima župe Zagvozda koji su čuvali uspomenu na naše fratre i palili im svijeće za Dušni dan".

Pokrenuta kauza mučeništva pobijenih hercegovačkih franjevaca

Cijeli prigodni program - pokop, vrlo dojmljiv igrokaz u kojem je 66 mladića i muževa u habitima, u žici, slikovito predstavilo smaknuće fratara, te Misa na latinskom ostavili su dubok dojam na desetke tisuća vjernika koji su došli na Široki Brijeg, stotine ministranata i članova Frame, koji su sudjelovali u svečanom mimohodu, kao i oko stotinu i pedeset svećenika koji su sudjelovali u koncelecijaciji. Među njima su, uz hercegovačkog, bili svi hrvatski provincijali, te izaslanik provincijala Bosne Srebrenice.

U općini Široki Brijeg 9. listopada bio je neradni dan.

Zahvaljujući stručnom timu Zavoda za sudsku medicinu, patologiju i citologiju Kliničke bolnice Split, identificirani su ostatci trojice franjevaca, a ispitivanja se nastavljaju. Pokrenuta je kauza mučeništva pobijene subraće Hercegovačke franjevačke provincije. Više o svemu može se doznati na Internet stranici: www.pobijeni.info. (MIRIAM)

Zagvozda, 7. listopada 2007.

Molitva Mariji za pokojne

Brdo koje rađaš stijenu,
preobilno vrelo,
cvjetna mladice,
lozo ubava,
zemaljski serafe,
kućo utjelovljenja Riječi Učitelja,
svetohranište Duha:
neprestanim molitvama
utjeći se stalno Onomu
koji je od tebe rođen,
da udijeli oprostjenje našim pokojnicima.
Ključu koji otvaraš raj užitaka,
nositeljice Kristova, slična nebu, zlatna
posudo ispunjena manom, mladice
prokljivala iz korijena Jišajeva: o Majko,
hrame Svjetla, neprestanim molitvama
utjeći se stalno Onomu koji je od tebe
rođen, da udijeli oprostjenje našim

pokojnicima.
O roso koja puštaš slatkoću,
koju i anđeli požele,
serafe tjelesni,
lijepa kao blistavi biser,
temelju Crkve,
čista golubice, oblače koji zasjenjuješ,
o sveta Djevice Marijo:
neprestanim molitvama utjeći se
stalno Onomu koji je od tebe rođen,
da udijeli oprostjenje našim pokojnicima.

Katolikos Petar I. (1019. - 1051.)

*Armenski patrijarh.
Pripisuju mu neke homilije i himne,
a poznata je njegova Molitva Djevic
Mariji za pokojne.*

VJERNOST JAČA OD SMRTI

s. Lidija Glavaš

Svaki brijeg nema svoj stijeg. Ali ovaj Brijeg, Široki, danas ponosno stoji držeći svoj barjak na stijegu visokom. Izdigao se visoko da svojim srcem poljubi Nebo i potvrdi mu odanost. Izdigao se i široko da još jednom obgrli modru rijeku, ljude i djecu, da se zajedno u ponosnoj nježnosti i sjeti naklone braći, koji i sami tkaše svojom krvlju ovaj barjak.

Godine su se u nadi jedna za drugom nizale, darivajući svoja proljeća i svoje zime; zvijezde ljetnih večeri svoje vrijeme i mjesec svoje mijene. Hrast, pod kojim su sinovi svetog oca Franje kolijevku gradili, stajao je, rastao te poručivao: ovdje su franjevci kao Mojsije, dizali svoje ruke prema Nebu da prime Pravila života. Ne bijahu to Pravila uklesana na kamene Mojsijeve ploče, nego duboko urezana pečatom svetim u srca njihova.

Svako novo jutro slušalo je njihov molitveni žar

Dok su se bistrine svetosti sudarale s orkanskim vjetrovima bezboštva, dotle su braća potpomognuta tihim molitvama svojih vjernika, ustrajavala u čvrstoći duha i bdjela, poput stražara, nad svojim redovničkim i svećeničkim posvećenjem. Svako novo jutro slušalo je njihov molitveni žar: »Otvori, Gospodine, usne moje i usta će moja navješćivati hvalu tvoju«. I braća bi se spremala na dnevni posao, a ponao sob ih je pratio blagoslov svetog oca Franje. Svaki je od njih u srcu osluškivao ovaj blagoslov: »Blagoslovio te i čuvao Gospodin, pokazao ti svoje lice i smilovao ti se. Svrnuo na te svoj pogled i dao ti mir«. Bio je to blagoslov bratu Leonu, bratu Križanu, bratu Melhioru, bratu Krešimiru i svima ostalima. Njih šezdeset i šest je polazilo u svoj svagdan s tim blagoslovom, kao i ostala braća. Pravo cvjetno proljeće vjere i kršćanskog svjedočanstva odisalo je na svakom koraku. Braća su bila sretna, a njihovo stado, ti dobri ljudi, još sretniji. Odzvanjat će dugo s govornica crkvenih: Čuj, kršćanine! Poslušaj, sine roda hrvatskoga! Poslušaj riječi svetoga Evanđelja i živi ih. Evo ih, upiši ih u srce svoje: »Ljubi Gospo-

dina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim. Ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe».

Bezboštvo je škripalo zubima

Ali, ovoj duhovnoj i bratskoj ljubavi usprotivila su se vremena novog političkog sustava, noseći svoje naprtnjače bezboštva i neprijateljstva prema svemu Božjemu. I ovu kolijevku sveta redovničkog života trebalo je, po njihovu naumu, brzo srušiti. Neka ne ostane ni kamen na kamenu njezinu, ni tragovi krvi braće koji ljubljahu Boga i svoj rod.

U tom vremenu pred jačinom naleta hordi možda je ponetko i mislio kako je to ljudsko bezumlje jako i snažno da mu se teško tko može oprijeti. Ali zasigurno nitko nije sumnjao da je paklena zloća zaigrala svoj ples. Šapat vjere od srca do srca tiho je miljio kao žalosna rijeka koja je umuknula u svojoj boli. Ali i dalje je živjela i tekla tiho, posve tiho, svojim koritom. Izvirala je i ponirala, ali nikada nije prestala teći. Nekada to bijaše tako ponosno i prkosno da je bezboštvo ponovno škripalo zubima. Franjevci i njihov narod dobro je to osjećao i plaćao svoj danak kakvog je tražilo to vrijeme. Ali, riječi svetoga Evanđelja bijahu silna duhovna injekcija koja je darivala nove snage vjeri.

Sjeme za nove brazde

Onih dana, kada se mislilo da je ratnu mržnju konačno svojom dobrohotnošću pobijedila ljubav, braća bijahu zaorala brazde na njivi Gospodnjoj u svojoj Hercegovini. I dok je zemlja izbrazdana otvorenih njedara čekala novo sjeme, padoše oni u krvi mučeničkoj. Jedni kao snoplje zrelo, drugi kao klasje u jeku mladosti, treći kao

Široki Brijeg, 9. listopada 2007.

izniknute mladice. I svi bijahu sjeme za nove zemljane brazde. Svaki čovjek bogobojan i čestita srca dobro je znao da njihova mučenička krv za svetu vjeru bijaše sjeme za kršćansku i hrvatsku slobodu.

Gdje su vam grobovi, braćo?, pitali smo se svake godine sjećajući se dana vaše pogibije, kao i za Dušni dan i blagdan Svih Svetih. I ne samo tada. Ma uvijek kada su cvjetale ruže u ljepoti svojoj, nad zemnim ostatcima vas malobrojnih polažući mirisne laticice, kitili smo svakoga od vas. Na-

kon 62 godine, u ove dane, okupili smo se pod hrastom na Širokom Brijegu, zagrljeni rukama drage Gospe, da vas trojicu, braće naše, fra Melhiora, fra Zdenka, fra Julijana, dostojno pokopamo. Na rukama su vas braća donijeli iz Zagvozda, a mi svi srcem ljubili i umivali suzama, ponosom i vjerom. Htjeli smo vas se dotaknuti, da vidite kako je sjeme vaših mučeničkih života izraslo u izdanke nove. Tisuće vjernika, mladih i starih, dočekalo vas je i svojim tijelima napravili stazu kuda ćete proći.

Mladi su vas s posebnim osjećajima pratili. Htjeli smo vam glasno reći: Vjera za koju ste ginuli i danas živi. Isus je s nama. Vjerujemo i ispovijedamo: On je naš Učitelj i Bog. Nismo vas zaboravili. Čuvat ćemo svetu povijest i na grobovima vašim učiti se ustrajnosti i čvrstoći duha. Bilo je dana kada su se naši stariji, kao Korinćani u vrijeme svetoga Pavla, pitali: »Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?« Apostol je, da ih ohrabri i urazumi, odgovarao: »Žalac smrti je grijeh, a sna-

ga grijeha je Zakon«. Upravo po tom Zakonu vi, učenici, morali ste umrijeti kao i vaš Učitelj Isus.

Mi danas, zajedno s vama, znademo da sve oni koji su mu bili vjerni, koji ga nisu zaniijekali, koji su propovijedali Božju Riječ «u zgodno i nezgodno vrijeme» i to svjedočili živim životom, čeka «neuveći vijenac slave» na nebesima. S Apostolom ćemo zajedno u svoj sigurnosti reći: »Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu».

MARIJA, ISUSOVA MAJKA, U SVETOM PISMU (V. IVAN)

fra Ivan Dugandžić

Iako u četvrtom evanđelju nema ništa o Isusovu rodoslovlju i njegovu djetinjstvu, ipak je i u njemu, doduše na drukčiji način, snažno istaknuta Marijina uloga u prihvaćanju Sina Božjega i u posredovanju između njega i naroda kojemu je došao te Crkve koja nastavlja njegovo poslanje.

Isusova majka u Iv 19,25-27

S cenu pod križem, s Isusovom majkom i ljubljenim učenicom, evanđelist je vrlo brižno oblikovao. To najbolje pokazuje usporedba s ostalim evanđelistima. Svi oni spominju skupinu žena koje su Isusa dopratile još iz Galileje, dakle kao njegove učenice, a tu su, gledajući barem „izdaleka“ (Mk 15,40) bile svjedoci njegove smrti. Neke od njih spomenute su poimence (Mk 15,40sl; Mt 27,55sl; usp. Lk 23,49). Evanđelistima su te žene važne zato što će upravo one, u namjeri da pomažu njegovo mrtvo tijelo, postati prvi svjedoci praznog groba i njegova uskrsnuća. Upadno je pritom da nijedan od trojice sinoptika među tim ženama ne spominje Isusovu majku Mariju.

Ivan je scenu pod križem oblikovao drukčije. Među ženama koje stoje „uz križ Isusov“ na prvom je mjestu spomenuta „majka njegova“, kojoj se Isus izravno obraća, oslovljavajući je ponovno sa „ženo“ i povjeravajući joj ljubljenog učenika (19,25-27). Za razliku od trojice starijih evanđelista, kojima su žene važne kao svjedoci Isusove smrti na križu i kasniji svjedoci njegova uskrsnuća, Ivanu je važnije nešto drugo: uspostaviti pravi odnos između majke i učenika u budućoj zajednici vjere.

Samo tako je shvatljivo iznenadno pojavljivanje ljubljenog učenika pod križem, jer nijedno evanđelje ne govori o nazočnosti ijednog Isusova učenika pod križem. On je prvi put u Ivanovu evanđelju spomenut u izvješću s posljednje večere (13,23) i poslije o njemu nije bilo ni jedne riječi. Isto

tako poslije Kane Galilejske ni o Mariji nije bilo nijedne riječi, a sad najednom ona, zajedno s ljubljenim učenicom, dominira scenom, a Isus u najodlučnijem trenutku svoga života izgovara tako značajnu i dalekosežnu riječ: „Ženo! Evo ti sina! – Evo ti majke!“ (19,26). Nije posrijedi samo sinovljeva briga za majku i prijateljska briga za učenika, već puno više. Slično kao i u Kani, evanđelistu su važni teološki razlozi.

Ako se uzme u obzir da su gornje riječi izgovorene neposredno prije nego što će Isus izgovoriti svoju zadnju riječ „dovršeno je“ (r. 30), onda su one zasigurno čvrsto povezane s dovršenjem njegova poslanja što je započelo u Kani. Tako se u svjetlu tog prizora pod križem i tih riječi još više otkriva dublji smisao Marijine uloge na svadbi u Kani Galilejskoj kao i ljubljenog učenika na posljednjoj večeri. Dok Isusov govor o „času“ u Kani (2,4) još uvijek zvuči prilično zagonetno, on slavi posljednju večeru svjestan da je „došao njegov čas“ (13,1), a na križu je taj čas „dovršen“ (19,28). Dakle, i Isusova majka kao i ljubljeni učenik spomenuti su u ključnim scenama Isusova mesijanskog poslanja, a pod križem našli su se zajedno i čuli riječ koja će ubuduće odrediti njihov međusobni odnos.

Koga predstavlja ljubljeni učenik?

Već je rečeno kako je to prilično zagonetna pojava u Ivanovu evanđelju, i to ne samo zato što u drugim evanđeljima nema nikakva tragu takvom liku, već još više što evanđelist uporno nastoji sačuvati njegovu anonimnost. Nijednom nije spomenu-

to ni njegovo ime ni njegov odnos prema drugim učenicima. Naglašena je samo njegova posebna ljubav prema Isusu, ali i Isusova prema njemu. Doduše, Ivanovo evanđelje više puta govori o Isusovoj ljubavi prema svim učenicima (13,1.34; 15,9) i odnosu prijateljstva koji vlada između njega i učenika (15,13-15), ali između njih se izdvaja samo jedan „kojeg je Isus osobito ljubio“ (13,23).

Na spomenutoj anonimnosti liberalna je egzegeza temeljila svoju tvrdnju da zapravo nije ni riječ o konkretnoj osobi, već da je evanđelist konstruirao idealan lik Isusova učenika, da bi svojim čitateljima istaknuo kakav bi trebao biti svaki Isusov učenik. Ipak velika većina tumača uvjerena je da je riječ o povijesnoj osobi, koja također može biti uzor drugima. Za pravilno shvaćanje njegove uloge koju mu je Isus namijenio u

Samo onaj tko prihvaća Isusa, njegovu riječ i njegovo svjedočanstvo može biti njegov učenik. Iv 19,26sl je jedino mjesto gdje predmet prihvaćanja nije ni Krist, ni njegova riječ, ni njegovo svjedočanstvo, već njegova majka. Tu se može naći i odgovor na pitanje anonimnosti ljubljenog učenika. On ne prihvaća Isusovu majku u svoju vlastitu kuću niti za nju preuzima čisto ljudsku skrb, već ju kao od Isusa opunomoćeni jamac njegove predaje i svjedok vjere prihvaća u duhovni prostor u kojem, zajedno s drugim učenicima, i sam živi.

19,26sl važno je zapažanje, da je svaki put kad je spomenut glavni interes evanđelista usmjeren na nj, a ne na osobe koje se s njim spominju. To vrijedi i za njegovo spominjanje zajedno s Isusovom majkom, jer tu je o njemu rečeno više nego o majci: „I od tog je časa učenik uze u svoju kuću“ (19,27).

Na Petrovo traženje, on je na posljednjoj večeri od Isusa dobio odgovor glede njegova izdajnika, pa se može smatrati Isusovim autoriziranim tumačem. On je, zajedno s Petrom došao na Isusov prazan grob. Obojica su ušli u grob, i to Petar prvi, ali je samo za nj rečeno: „Vidje i povjerova“ (20,8). Kao čovjek vjere, on predstavlja Isusova učenika u pravom smislu i to ne samo za vrijeme Isusova života i u času njegova uskrsnuća, već i u vrijeme njegove pouskrsne zajednice kojoj služi kao siguran jamac predaje o Isusu.

Kamo je ljubljeni učenik prihvatio Isusovu majku?

Komentar evanđelista s obzirom na odnos ljubljenog učenika prema povjerenju mu majci Isusovoj vrlo je težak za prevođenje. R. 27 glasi: „I od toga časa uze je učenik *eis ta idia*.“ Tri zadnje riječi ostavljene su u grčkom izvorniku, jer one predstavljaju poteškoću za prevođenje, a o prijevodu umnogome ovisi teološko značenje odnosa učenika i majke. Tri postojeća hrvatska prijevoda imaju tri različite verzije: 1) „I od tog je časa učenik uze u svoju kuću“ (Rupčić); 2) „I od tog časa uze je učenik k sebi“ (Duda/Fučak); 3) „I od onoga časa uze je učenik za svoju“ (Šarić). Poteškoća je vezana uz završni dio rečenice, uz prijevod grčkog *eis ta idia*. Srednjovjekovni prijevodi imaju sljedeće oblike: „na svoju brigu“, „u svoju dužnost“, „u svoja duhovna dobra“, „za svoju majku“.

U svim tim, i brojnim drugim, pokušajima prijevoda jasno dolazi do izražaja kako bi čisto materijalni i pravni aspekt brige učenika za majku bio preuzak. Smisao ne bi pogodio ni prijevod u kojem bi prevladavala moralizatorska crta, u smislu nagla-

šavanja ljubavi učenika prema Mariji, kako bi se potaknula isto takva ljubav kasnijih vjernika. U novije vrijeme sve više se ističe i značenje glagola uzeti, prihvatiti (*lambanein*). U Ivanovu evanđelju taj glagol izražava prihvaćanje Isusove osobe, njegove riječi, njegova svjedočanstva. Samo onaj tko prihvaća Isusa, njegovu riječ i njegovo svjedočanstvo može biti njegov učenik. Iv 19,26sl je jedino mjesto gdje predmet prihvaćanja nije ni Krist, ni njegova riječ, ni njegovo svjedočanstvo, već njegova majka.

Tu se može naći i odgovor na pitanje anonimnosti ljubljenog učenika. On ne prihvaća Isusovu majku u svoju vlastitu kuću niti za nju preuzima čisto ljudsku skrb, već ju kao od Isusa opunomoćeni jamac njegove predaje i svjedok vjere prihvaća u duhovni prostor u kojem, zajedno s drugim učenicima, i sam živi. Time se zaokružuje i put Isusove majke kao njegove učenice. Ona zauzima posebno mjesto u Crkvi. S druge strane, predanjem ljubljenog učenika majci Isus je htio zajednici svojih učenika ostaviti trajno podsjećanje ne samo na svoju tjelesnu majku, već i na onu koja je svojim zagovorom rodila tu zajednicu, koja upravo po Mariji treba ostati trajno otvorena za sve one koji i ubuduće budu u Isusu tražili Izraelova Mesiju.

Iako u četvrtom evanđelju nema ništa o Isusovu rodoslovlju i njegovu djetinjstvu, ipak je i u njemu, doduše na drukčiji način, snažno istaknuta Marijina uloga u prihvaćanju Sina Božjega i u posredovanju između njega i naroda kojemu je došao te Crkve koja nastavlja njegovo poslanje. Dok je u Iv 2,1-12 više bio istaknut kristološki, u 19,26sl u prvom planu je eklesiološki karakter. Marija je u Kani usmjerena na Sina, postavši i sama njegovom učenicom, a ovdje je njegovom voljom našla svoje povlašteno mjesto u Crkvi. U Crkvi svoga Sina ona se može smatrati majkom ne samo ljubljenog učenika, već svih koji prihvaćaju njegovo svjedočanstvo vjere, a to znači vjeruju da je „Isus Krist, Sin Božji“ (20,31).

PLODOVI MEĐUGORJA

Priznajete li osobno Međugorje, točnije, što mislite o svemu tome? Malo je čudno da se Gospa ukazuje svakog dana?

Na ovo pitanje, postavljeno 21. ožujka 2007., opsežno je na web stranicama župe Sv. Mateja iz Viškova pokraj Rijeke odgovorio p. Ivan Androić.

Odgovor prenosimo u cijelosti, oprema je redakcijska.

Ovo je moje izdvojeno, načelno mišljenje. Ne ulazim ovdje u analizu sigurnih kriterija istinitosti privatnih (izvanbiblijskih) viđenja, ukazanja i objava (o tome imate već iznesena načela na ovoj stranici), no ne mogu se ignorirati autentični plodovi Međugorja (Mt 7,20), radost, mir i pomirenje te porast vjere, nade i ljubavi kao učinci djelovanja Duha Božjega. Mnogi su, na događaju Međugorja, počeli produbljivati svoju vjeru i obratili se Bogu koga su ostavili ili su se prema Njemu neodgovorno ponašali. Tamo je normalno da svatko može i na ulici držati u ruci krunicu i moliti, a ovdje u Rijeci, da me vide kako molim krunicu na Korzu, smatrali bi me luđakom. Smiješno je da bi đavao, koji uvijek govori da Boga nema i da grijeha nema, sada tjerao ljude da se mole, poste, idu u ispovjedaonicu, klanjaju se i obraćaju Bogu, čitaju Božju Riječ, idu na Misu, da ljube bližnje; đavao se nije obratio ni u Rimu ni u Jeruzalemu, a sad bi se, eto, obratio u Međugorju... Takvi bi dokazi postali protudokazi samima sebi, jer to, da se đavao obratio, bilo bi najveće čudo, ne samo Međugorja...

Plodovi Međugorja

Jedan njemački leksikon navodi: 'Znak je svaki događaj kojim Bog otkriva svoju moć i veličinu.' Plodovi Međugorja su po-

vratak vjeri, višemilijunske ispovijedi, pomirenje, početak novog i odgovornog života. Gospodin se služi malim ljudima (ovdje: 4 djevojčice i 2 dječaka) da bi lakše zasjalo Njegovo djelo; iz očitih nerazmjera između malih ljudi i velikih djela lakše se dolazi do prepoznavanja Boga kao njihova pravog auktora, jer je 'Bog u najmanjim stvarima najveći'. 'Kraljica Mira' nudi svim ljudima mir Tvorca mira, pod uvjetom vjere, obraćenja, molitve i posta - a tko bi mogao biti protiv tih sredstava pobjede nad zlom? To su velike milosti koje se preko Gospinih ruku slijevaju u cijeli svijet.

Poruke su potpuno evanđeoske

Te su poruke potpuno evanđeoske da evanđeoskije ne mogu biti, one obvezuju i bez Gospinih ukazanja, pa je nepotrebno razglabati o njihovoj autentičnosti. Nije li presmiono ustvrditi da je možda Gospa više učinila u Međugorju u pastoralnom smislu u našoj domovini nego neki svećenici u zadnjih 25 godina zajedno (slično reče jedan umirovljeni, sada blagopokojni naš biskup)? Tko pokreće milijune ljudi cijeloga svijeta prema Međugorju, budi iz ravnodušja i okorjelosti njihova srca? Možda je Gospodin 20, 30 ili više godina kucao na njihova srca, ali mu se tek tamo mnogi otvaraju u sakramentu ispovijedi...? S obzirom na praksu nestanka sakramenta is-

Obraćeni ljudi u Međugorju ne sumnjaju u autentičnost ukazanja. A što se Gospa tamo 'svakodnevno' ukazuje - tko može majci dozirati koliko će puta tjedno, mjesečno ili godišnje poljubiti svoju djecu, koliko će im puta reći da ih mama voli i da ih Bog ljubi? Ničim se ne može dovesti u pitanje njezina-majčinska ljubav, briga i pomoć.

Snimio Siniša Hančić

Poruke su potpuno evanđeoske da evanđeoskije ne mogu biti, one obvezuju i bez Gospinih ukazanja, pa je nepotrebno razglabati o njihovoj autentičnosti. Nije li presmiono ustvrditi da je možda Gospa više učinila u Međugorju u pastoralnom smislu u našoj domovini nego neki svećenici u zadnjih 25 godina zajedno (slično reče jedan umirovljeni, sada blagopokojni naš biskup)? Tko pokreće milijune ljudi cijeloga svijeta prema Međugorju, budi iz ravnodušja i okorjelosti njihova srca?

povijedi u Europi, u Međugorju je obratna praksa, upravo obratno proporcionalna europskoj praksi: mnoga ona stota, izgubljena ovca upravo je tu nađena; mnogi hromi, slijepi, mrtvi... tu ozdravljaju ili uskrisuju... i polaze za Gospodinom.

Obraćeni ljudi u Međugorju ne sumnjaju u autentičnost ukazanja

Kada sam, odlazeći jedne godine iz Međugorja, morao požuriti na autobus, pred ispovjedaonicom sam ostavio masu od više desetaka pokornika; izvanredna ispovjedna brojnost ne ide bez milosnog poticaja Duha Svetoga... Čekajte, mene kao svećenika, kad govorim 'neugodne' poruke obraćenja, pokore, molitve, vjere, posta, čitanja Sv. pisma... uglavnom nitko ne voli slušati, a kad to tamo kaže Gospa, u kojoj se Riječ Božja utjelovila, narod Božji iz cijeloga svijeta te poruke prihvaća... To ne može činiti nikakva kolektivna halucinacija ni neka psihotehnika, ni bilo koji ljudski autoritet ili sila. To može ipak samo Bog svojom milošću (Ivan Pavao II.: 'Tamo gdje se moli, tu je Bog'). 'Dobro se stablo prepoznaje po dobrim plodovima', reče Krist. Ne želeći prejudicirati konačni sud Crkve, želim reći da se Gospa u Međugorju ukazuje s djetetom Isusom, pravim Bogom i pravim Čovjekom, u naručju. I to je bit njezine poruke, dara i pomoći našem svijetu: nema ona što važnije kazati ni potrebnije učiniti, ni što veće dati ovom svijetu. Mene osobno nitko i ništa ne može razuvjeriti u ono što sam iskusio i doživio, nakon 2 godine i sumnji i skepse i prigovora, klečeći pred kipom Gospe u međugorskoj crkvi na svom privatnom, trećem, gotovo razočaravajućem, odlasku iz Međugorja... Ne bih htio biti zloban niti generalizirati, ali po meni, ne želeći nikoga uvjeravati, ako sva međugorska događanja svedem samo na osnovnu poruku Gospe iz Međugorja, 'tvrđi' dokazi protiv te poruke dolaze možda od onih koji baš ne vole moliti, postiti i obratiti se Evanđelju. Obraćeni ljudi u Međugorju ne sum-

njaju u autentičnost ukazanja. A što se Gospa tamo 'svakodnevno' ukazuje - tko može majci dozirati koliko će puta tjedno, mjesečno ili godišnje poljubiti svoju djecu, koliko će im puta reći da ih mama voli i da ih Bog ljubi? Ničim se ne može dovesti u pitanje njezina majčinska ljubav, briga i pomoć. Gospa dolazi uvijek kao Majka, više kao Majka nego Učiteljica, ne iznudi je od ljudi vjeru u Boga prisilom ili zastrašivanjem, nego donosi majčinski poljubac utjehe i mira, radosti i ljubavi otvorenog Neba...

Volio bih međugorsku župu imati na Viškovu...

Osim toga, majčinska pedagogija u procesu otkrivanja istine ne ide skokovito, već se proteže korak po korak i na dulje vrijeme, da glas poruke mogne doći do svakoga čovjeka na svijetu (pa ja kroz svojih laičkih desetak zadnjih komunističkih godina u Hrvatskoj nisam ni čuo za Međugorje, a doznao sam o njemu tek kad su me Afrikanci u Kamerunu upitali 'što ja mislim o Međugorju...'). Mariji je pod Križem Krist povjerio ljubav i brigu za djecu Crkve... Iako i u Međugorju ponekad ima prebrzog moljenja krunica u večernjem molitvenom programu i popratnih pojava svih velikih svetišta u smislu pojačane komercijalizacije oko svetišta (sve su to redom ljudski elementi), volio bih međugorsku župu imati na Viškovu... Jer što rade toliki ljudi tamo? Mole, ispovijedaju se, čine pokoru... Pustimo onda ljude da idu tamo. I ostanimo prema Međugorju u najmanju ruku otvoreni. Uostalom, ni biskupi nisu rekli da su tamošnja ukazanja 'neistinita', nego da se 'na temelju dosadašnjeg istraživanja' ne može potvrditi njihova nadnaravnost (Izjava BKJ, 10. 4. 1991. u Zadru). Dok svećenici ne mogu 'organizirati' hodočašća u Međugorje, mogu svoje hodočasnike pratiti s pastoralnom brigom i pomoću. Privatna su hodočašća, dakle, dopuštena.

<http://www.zupa-viskovo.com/scripts/pitanja.php>

POTRAGA ZA OSIGURANJEM

s. Dominika Anić

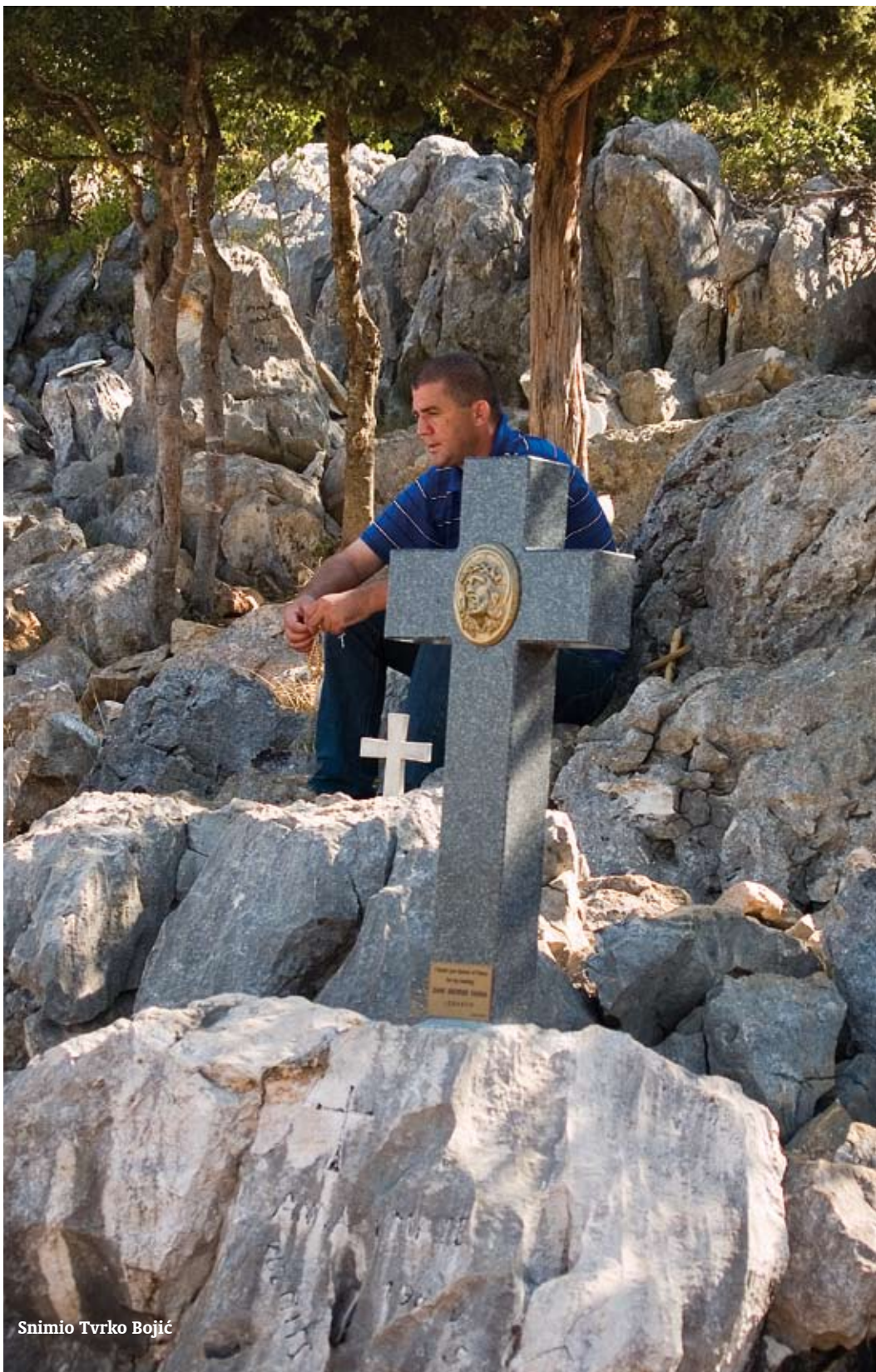
Čovjek uvijek čezne za posvemašnjom sigurnošću života. Danas to na osobit način dolazi do izražaja jer smo se našli nemilosrdno izručeni svakoj vrsti nezaštićenosti. I što se grčevitije borimo za osiguranje svog opstanka na zemlji, to bivamo sve lomniji i nesigurniji.

Što je veća nesigurnost, veća je potreba i potraga za osiguranjima. Pa tako imamo kojekakvih osiguravajućih društava koja nam izvrsnim reklamama nude osiguranje života, imovine, zdravlja... Ponekad je gotovo smiješno kakva se i za što se sve nude osiguranja. Od osiguranja automobila, osiguranja vezanih za kreditne kartice, sigurnosti pravosuđa, nacionalne i državne sigurnosti, gradske i školske sigurnosti, sigurnosti prometa, do osiguranja zdravlja, kupovanja, hrane itd.

A jedino što je u svemu ovome sigurno jest da smo još uvijek jako nesigurni i kao takvi izručeni nezaštićenosti kao sjeni pratilji našega zemaljskog hoda kroz vrijeme, koja nas straši i dovodi u pitanje.

Živjeti pametno

Danas nam se često savjetuje da nastojimo živjeti «pametno», da mislimo na sebe, da se što je moguće više osiguramo, zaštitimo. Nerijetko se događa da u utrci za osiguranjem života zaboravljamo živjeti i tako gotovo neprimjetno, ali nerijetko i trajno, gubimo motive zbog kojih vrijedi živjeti i koji nam život napajaju radošću i snagom. Jer, ne zaboravimo - nije moguće osigurati se od života. A pogotovo to nije moguće od smrti. Koliko god životnih osiguranja imali, kad dođe trenutak odlaska, on biva neodgodiv, a smrt tako stvarna. I nitko, baš nitko, ne može nam zajamčiti ostanak ili produžetak života, ma koliko ga ljubili, ma koliko nas drugi ljubili. Može nam ostati tisuće započetih, nedovršenih poslova, neostvarenih susreta, nedosanjanih snova. Poći nam je u još jednu sigurnu nesigurnost ili nesigurnu sigurnost u koju ne možemo prodrijeti nikakvim umovanjima, u nesigurnost zagrobnog života o kojem, koliko god nastojali znati, opet ne znamo ništa. Ostaje nam samo vjerovati i nadati se da to je jedina sigurna sigurnost u čijem svjetlu ćemo spoznati svu uzaludnost naših ljudskih osiguranja. I da će nam ta sigurnost biti darovana, ne po našim zaslu-

gama, nego po daru Božjega milosrđa i ljubavi za svakoga čovjeka.

Konkretiziranje sigurnosti

Događa se također da nam je ponekad lakše vjerovati da ćemo tek s onu stranu života biti sigurni, nego da nam Gospodin jamči sigurnost već sada, danas, u konkretnosti naše svakidašnjice. Da baš ondje gdje jesmo, u svojim često i dosadnim poslovima i zadacima, živimo svjesnost Božje nazočnosti, u susretu sa svojim ukućanima, s radnim kolegama, s onima s kojima teško možemo naći zajednički jezik, ili s onima s kojima nikako ne izlazimo na kraj... Teško nam je povjerovati da se upravo tu krije naša sigurnost, u konkretnom ljudskom životu kakav jest. U svim našim padovima, promašajima, napuknućima, nesigurnostima, ranjenostima, tragedijama, Bog je tako blizu. Kao i u našim uspjesima, radostima i zadovoljstvima.

U susretu s današnjim ljudima, pogotovo mladima, često se može čuti kako su prerasli ljubav. I to nije tek fraza. Doista ima mnogo iskustava u kojima ljudi svjedoče, da kroz svoje mladenaštvo nisu uspjeli ostvariti jednu stabilnu ljudsku vezu prijateljstva ili ljubavi a da nije bila povezana s niskom korišću i sebičnim interesom. Korist i interes su dva fenomena koji nam onemogućuju živjeti u svjesnosti Božjega dara. Oni nas stalno nukaju da se od života osiguravamo pod lažnom izlikom da osiguravamo život. Što više gubimo sposobnost voljenja, to se osjećamo nesigurnijima i tražimo neko uporište izvan sebe samih. Tako postajemo sve osjetljiviji jer smo se izručili nekome ili nečemu, dali smo se odrediti, te tako drugima dopustili da nas čine sretnima ili nesretnima. U tom slučaju svaka sitna primjedba nas zaboli i svaki nepravedan potez vrijeđa. Dođemo u stanje konfuzije vlastitih želja i više ne znamo što bismo željeli - ono što doista želimo ili ono što bi bilo pametno željeti. Tada nastupa faza straha od želja, jer ako nam se ne ispune, ili ih drugi ne prepoznaju, naša nesigurnost i osjećaj ugroženosti se uvećavaju, a traume se gomilaju.

Sve nas to dovodi u stanje koje možemo nazvati «unutarnja rascjepkanost». Ako tome stanju suprotstavimo još «pametnu nezainteresiranost», eto onda lutajućeg mozaika čiji djelići, odlijepljeni od cjeline, tumaraju ovim svijetom, uzaludno tražeći

svoju bazu. I što je to nastojanje grčevitije, doživljaj usitnjavanja je dublji. Zato smo mi ljudi mozaik čiji dijelovi nisu povezani. Obavljamo puno stvari, i sve kao da imaju smisao, ali nemaju središta, nemaju vezivnog tkiva, jednoga smisla ili osobe koja bi sve to leteće smirila i okupila u skladnu cjelinu. Zato smo tako često razlomci bez integriteta.

U kojem pravcu ići

Ako želimo biti iskreni sami pred sobom i pred Bogom, trebamo se zaustaviti i sagledati kamo to ide krivulja našega života, kamo nas to nosi naša nesigurna sigurnost, što nam je u životu doista važno i kojim sigurnostima se bespoštedno izručujemo.

Ono u što svatko od nas može biti siguran jest da krivulja naših života nužno sa sobom nosi padove i da povremeno trebamo ponirati ispod neke zamišljene ravnine. da bismo se potom uzdizali iznad nje. Ako izgubimo tu sposobnost poniranja, ne ćemo se moći više uzdizati.

Opasnost naše ljudske nesigurnosti krije se i u gubitku sposobnosti jakih osjećaja, pri čemu postajemo sakupljači malih trauma, a emotivne oscilacije nas rastrgavaju tako da im se ne možemo ukloniti, već im se nemoćno izručujemo.

U tom slučaju naša pozornost prema onome što nas okružuje postaje intenzivnija jer trebamo nečim nadomjestiti unutarne sadržaje. Ne čudi onda da mi, današnji ljudi, u nedostatku unutarne sigurnosti, usudim se kazati i u nedostatku vjere i pouzdanja u Boga, tražimo mnoštvo izvanjskih osiguranja. A što smo više usmjereni na izvanjsko, više ćemo primjećivati sve što je loše. Onda to loše zamišljamo i na kraju možda i prema tome postajemo ravnodušni, gubeći osjećaj prema onome što nas okružuje. Ono nam postaje nevažno. Može nastupiti i vrijeme apatije, kad ćemo se morati prisiliti da ustanemo ujutro i obavimo svakidašnje poslove, jer nam sve može izgledati besmisleno. Ali baš u obavljanju naših običnih, svakodnevnih zadataka krije se duboki smisao i u konačnici, ako ih obavljamo sa sviješću Božje nazočnosti, u njoj se skriva naša sigurnost.

Tek kada postanemo svjesni da je naša svakidašnjica naš siguran put ostvarenja zadovoljna i ispunjena života, dobro su došla i neka izvanjska osiguranja imovine, zdravlja, putovanja...

BEZ ZASLUGA

Kad događaji uruše bedeme mojih sigurnosti
Pomno utvrđenih
Obziđivanih ambicijama
Kad srcem se primaknem lomnosti nastojanja svojih
A posvemašnja nesigurnost zagleda mi se u dno duše

Tad privid kojim sam obgrljena nestaje u trenu
Prizemnost i besmisao ustuknu pred istinom
Ja rasti počnem
Jednostavno rasti - kroz sve i u svemu
Pa i ranjenost mi postaje čistija, prozirnija

I zaprijeke na putu
I potajno stavljanje stupice
Razotkriju se same
Kroz prelijevanje života postaju kao stepenice
Optočene neslućenim prilikama uspona
Do punine čovječstva

I molim da me oslobodiš olakog zaključka
Da bi to mogla biti - neka moja zasluga
Ili pak moja muka odreknuća, odmaknuća
Od okamenjenih hridina sлаганиh uz rub života

Zaogrni me nezaboravom da Ti si onaj koji
Nježnosti i toplini zapovijeda
Da u nesigurnosti mojoj ljudskoj
Za sobom ostave otvorena vrata
I pokažu mi put susreta s DOBROTOM koja
lako često neprepoznata
Obitava u ljudima

TKO JE OVAJ?

U kemiji - pretvorio je vodu u vino;

u biologiji - rođen je bez naravnoga začeca;

u fizici - dokinuo je zakon gravitacije hodajući vodom i za preobraženja;

u gospodarstvu - dokinuo je zakon smanjivanja hraneći pet tisuća ljudi

s dvije ribe i pet kruhova;

u medicini - liječio je bolesne i slijepe bez ikakva lijeka;

u povijesti - on joj je početak i kraj;

u vladanju - rekao je da će biti nazvan: Savjetnik divni, Knez mira;

u religiji - rekao je da nitko ne dolazi k Ocu osim po njemu.

Pa tko je to taj?

To je Isus!

Najveći lik u ljudskoj povijesti!

Isus - nije imao slugu, pa ipak su ga zvali Gospodarom!

Nije imao akademskoga naslova - pa ipak su ga zvali Učiteljem!

Nije studirao medicinu - a zvali su ga Iscjelitelju!

Nije imao nikakve vojske - a kraljevi su ga se bojali!

Nije bio nikakve bitke - a On je pobijedio svijet i smrt!

Nije počinio nikakva zločina - pa ipak su ga raspeli!

Pokopan je u grobu - on ipak i danas živi!

Čast nam je služiti takvome Vođi i Kralju koji nas ljubi!

Sjedinimo se u zajedništvu slaveći Njega!

Dostojan je slave i hvale!

Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, Alfa i Omega, Početak i Svršetak!

Krist Kralj!

TEOLOGIJA I DUHOVNOST, MOLITVA I MIŠLJENJE

PAPA U AUSTRIJI

Za svoga pohoda Austriji u rujnu Papa je pohodio u blizini Beča i cistercitsku opatiju Heiligenkreuz u kojoj djeluje već više od 200 godina Visoka teološka škola. Od ovoga ljeta u svome naslovu nosi ime Benedikta XVI. Papa je održao veoma znakovit, čak revolucionaran govor o odnosu teologije i duhovnosti, molitve, promišljanja, rada, kršćanskog života.

fra Tomislav Pervan

Čovjek se ne može oteti dubini misli, lakoći izražavanja, opuštenu govoru u komu je sadržana nešto kao *suma*, sažetak teologije i duhovnosti. Bijaše to središnjica njegova pohoda alpskoj republici. Vrijedi donijeti neke izvatke toga govora i našim čitateljima jer je uglavnom posvećen duhovnosti i molitvi. A kako nas Marija poziva na ustrajnu molitvu te kako je ona - prema zamisli sv. Bernarda - zaštitnica svih cistercitskih opatija, Papa nije mogao ne spomenuti Mariju i njezinu ulogu u našem životu u tome surječju.

Svaki čovjek u srcu nosi žudnju za Bogom

U svim opatijama molitva ima posebno mjesto, zapravo izrazito i povlašteno mjesto. Redovnici su po svome zvanju molitelji, a monaški život bijaše *anđeoski život*, naime, kao što je zadaća anđela neprestano slaviti Gospodina i klanjati mu se u nebesima, to bi susljedno trebao biti i život redovnika, život Bogu posvećenih osoba. *Slavite Gospodina jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova!* – trajni je refren u psalmima. To je sveta služba i zadaća redovnika. Njihov hvalopoj upućen je Bogu koji je dostojan svake hvale i slave.

Božanski časoslov što ga mole redovnici ujedno je i sveta služba u odnosu na ljude te svjedočanstvo za čovjeka. Svaki čovjek nosi - svjesno ili nesvjesno - u svomu srcu žudnju za konačnim ispunjenjem, za potpunom srećom, u konačnici za Bogom. Svakodnevno višekratno sastajanje na molitvene točke svjedoči kako ta čovjekova žudnja nije pucanj u prazno: Bog nas nije (po)stavio u zastrašujuću tamu u kojoj bismo morali zdvojni tražiti ili napipavati konačni smisao. On nas nije stavio u besmisleni pustinju ništavila u kojoj nas

očekuje samo smrt. Ne. Bog je obasjao našu tamu svojim svjetlom u Isusu Kristu. U Njemu je Bog unišao u našu ljudsku povijest u svoj punini (usp. Kol 1,19), u Njemu cjelokupnost istine za kojom težimo ima svoj izvir i uvir.

Krist gleda svakome od nas u srce

Naše svjetlo, naša istina, naš cilj, naše ispunjenje, naš život - sve to nije nekakav religijski nauk, nego osoba, osoba Isusa Krista. Prije nego se čovjek u potrazi i čežnji zaputi prema Bogu, Bog je sam nas pronašao i otkupio. Lutajući pogled čovječanstva svih vremena i naroda, svih filozofija i religija i kultura susreće se sa širom otvorenim očima raspetoga i uskrsloga Sina Božjega. Njegovo je otvoreno srce punina ljubavi. Kristove su oči pogled Boga ljubavi. Krist gleda svakome od nas u srce.

Srčika je redovništva klanjanje - život komu su uzor i primjer anđeli. Prema zamisli sv. Benedikta redovničko pravilo treba glasiti *ora et labora, moli i radi*, zauzetost za zemlju prema zamisli samoga Stvoritelja. U ritmu molitve i rada zajednica redovnika pruža svjedočanstvo za Boga koji nas u Isusu Kristu gleda te od toga pogleda postaju ono što jesu.

Služiti Bogu znači služiti i čovjeku

Zato je prva zadaća u službi ovome svijetu molitva i slavljenje bogoslužja. Bogoslužje je istodobno i čovjekoslužje. Služiti Bogu znači služiti i čovjeku! Ništa ne pretpostaviti Bogu, Kristu, bogoslužju! Ljepota takva raspoloženja izražava se u ljepoti liturgije, jer se u liturgiji - slavljenoj, proživljenoj, oblikovanoj - doživljava sami djelić neba. Unutrašnjost starih zdanja, prvostolnica, upravo dočarava ono što *ljudsko oko nije vidjelo, uho nije čulo, što u ljudska osjetila nije unišilo* (usp. 1 Kor 2,9). Liturgija je izvorno istinski *opus Dei*, Božje a ne ljudsko djelo. Treba oblikovati liturgiju zagledan u Boga u zajednici svetih, život Crkvi svih mjesta i vremena, tako da ona bude izričaj ljepote i uzvišenosti našega Boga-čovjekoljupca.

Duša svake molitve i liturgije jest Duh Sveti. Uvijek kad molimo, Duh je onaj koji se za nas zauzima, u našoj slabosti. Zato je svaki samostan duhovna oaza u suvremenom svijetu, oaza gdje je moguće otkriti zadnji temelj svoga bitka zbog koga se isplati živjeti. To su Bog i njegova neistraživa ljubav. Samostan je mjesto duhovne snage, onaj bistri vrutak žive vode za kojim čovjek-putnik žudi na svome putovanju.

Osvrćući se na Heiligenkreuz kao mjesto teološkog studija Papa je naglasio potrebu povezanosti znanstvene teologije i življene duhovnosti. Bog nije nikada samo objekt teologije nego istodobno njezin živi subjekt. Teologija nije čovjekov govor o Bogu, nego je ona uvijek u istom dahu i **logos i logika** u kojoj se Bog čovjeku izručuje. Stoga znanstvena intelektualnost i življena pobožnost predstavljaju dva nužna elementa teološkoga studija koji su dopunski jedan na drugi upućeni.

Osvrćući se na Heiligenkreuz kao mjesto teološkog studija Papa je naglasio potrebu povezanosti znanstvene teologije i življene duhovnosti. Bog nije nikada samo objekt teologije nego istodobno njezin živi subjekt. Teologija nije čovjekov govor o Bogu, nego je ona uvijek u istom dahu i *logos* i *logika* u kojoj se Bog čovjeku izručuje. Stoga znanstvena intelektualnost i življena pobožnost predstavljaju dva nužna elementa teološkoga studija koji su dopunski jedan na drugi upućeni.

Kao što liturgija koja ispušta iz zrenika Boga odumire kao liturgija, tako isto prestaje i teologija biti teologija, ne diše li u ozračju vjere. Bez Boga teologija ostaje skup više-manje povezanih disciplina. Međutim, gdje se prakticira *teologija na koljenima*, ne će manjkati plodotvornost takve teologije u puku.

Život u nasljedovanju Isusa Krista treba integraciju cijele osobe

Plodotvornost se očituje u promicanju i izobrazbi mladih ljudi koji nose u sebi klicu duhovnoga poziva. Da bi se danas moglo do kraja živjeti zvanje za svećenički ili redovnički stalež, treba trajno obrazovanje koje uključuje vjeru i razum, srce i um, život i mišljenje. Život u nasljedovanju Isusa Krista treba integraciju cjelokupne osobe. Gdje se zanemaruje intelektualna dimenzija, nastaje odveć lagano pobožnjačko zanesenjaštvo, koje živi gotovo isključivo od emocija i raspoloženja što ne mogu nositi zgradu života. Gdje se pak zanemaruje duhovna protega, rađa se plošni racionalizam koji se nikada ne može vinuti do oduševljena predanja Bogu. Život nasljedovanja Isusa Krista ne može imati temelj na takvim jednostranostima. S tim raspolućenostima čovjek postaje sam nesretan te duhovno neplodan. Svaki poziv u duhovni stalež jest dragocjeno blago te svi odgovorni moraju promicati adekvatne putove sinteze razuma i vjere, srca i mozga.

Gdje je Marija, tu je i duhovsko puhanje Svetoga Duha

Ne treba ispustiti iz vidika ni marijansku protežnicu života. Sv. Leopold je god. 1133. utemeljio tu opatiju i dao joj ime *Naše Gospe od Svetoga Križa*. Gdje je Marija, tu je i uzor posvemašnjeg predanja i nasljedovanja samog Krista. Gdje je Marija, tu je i duhovsko puhanje Svetoga Duha, tu je i proročki zamah, autentična obnova.

S ovoga marijanskog mjesta na *Via Sacra*, hodočasničkom putu prema Mariazelli Papa želi svim duhovnim mjestima u Austriji plodotvornost i izjarivanje Duha. Na kraju Papa moli Marijin zagovor rabeći pohvale što joj ih je izrekao sv. Bernard iz Clairvauxa, želeći da svatko od nas postane Marijino dijete, kako je to postao Očev Sin Isus Krist:

“Marija je zvijezda mora koja baca sjaj na sve zemlje, koja grije duše više nego tijebla, blistava zvijezda koja se diže nad širinom mora, koja blista svojim zaslugama i osvjetljuje svojim primjerom.

Ti koji se osjećaš udaljen od čvrste zemlje, nošen valovima ovoga svijeta, usred bura i oluja: ne puštaj s očiju svjetlost te zvijezde, ne želiš li potonuti!

Dignu li se oluje napasti, uzdignu li se hridine muka nad tvojim putem: gledaj zvijezdu, zovi Mariju!

Jesi li bacan valovljem oholosti, često hleplja, laži, ljubomore: gledaj zvijezdu, zovi Mariju!

Potresaju li ljutnja, gramzivost, nečiste želje ladicu tvoje duše: gledaj zvijezdu, zovi Mariju!

Neka se njezino ime nikad ne udalji s tvojih usana i iz tvogoga srca!

Da bi primio pomoć njezine molitve, ne zanemaruju primjer njezina života!

Slijedi je i sigurno ne ćeš zabludjeti! Zovi je i ne ćeš zdvajati! Misli na nju i ne ćeš lutati! Drži li te Marija čvrsto, ne ćeš pasti! Štiti li te, ne boj se ničega! Vodi li te, ne ćeš se umoriti! Ako ti je milostiva, stići ćeš sigurno na cilj!”

Naše svjetlo, naša istina, naš cilj, naše ispunjenje, naš život - sve to nije nekakav religijski nauk, nego osoba, osoba Isusa Krista. Prije nego se čovjek u potrazi i čežnji zaputi prema Bogu, Bog je sam nas pronašao i otkupio. Lutajući pogled čovječanstva svih vremena i naroda, svih filozofija i religija i kultura susreće se sa širom otvorenim očima raspetoga i uskrsloga Sina Božjega. Njegovo je otvoreno srce punina ljubavi. Kristove su oči pogled Boga ljubavi. Krist gleda svakome od nas u srce.

NOVI ŽUPNI VIKARI U MEĐUGORJU

U novom rasporedu osoblja Hercegovačke franjevačke provincije

Uznesenja Marijina, od kolovoza 2007. u Međugorju djeluju dva nova

župna vikara: fra Miljenko Šteko i fra Danko Perutina.

Fra Miljenko Šteko rođen je u Tomislavgradu 1969. Nakon osnovne i srednje škole oblači franjevački habit u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji. Po završetku godine novicijata, pohađa Filozofski fakultet DI u Zagrebu i Teološki fakultet u Bologni. Magistrirao je 2000. god. na franjevačkome papinskom sveučilištu Antonianum u Rimu., a 2005. doktorirao iz područja teologije duhovnosti na Papinskom teološkom fakultetu Teresianum u Rimu.

Za svećenika je zaređen u Frohnleitenu (Austrija) 1996. Službovao je na Humcu, u Posušju i Zagrebu. U Provinciji je obnašao službe tajnika za formaciju i studij, odgovjatelja sjemeništaraca, novaka i bogoslova. Više godina bio je pročelnik Komisije za formaciju i studij pri Hrvatskoj konferenciji viših redovničkih poglavara, te član drugih vijeća i komisija. U travnju 2007. god. fra Miljenko je izabran za vikara Hercegovačke franjevačke provincije. U novom rasporedu osoblja fra Miljenko djeluje u Međugorju kao župni vikar.

Fra Danko Perutina rođen je 1970. u Sarajevu. Nakon osnovne i srednje škole

Fra Miljenko Šteko

oblači franjevački habit u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji. Po završetku godine novicijata studira teologiju u Zagrebu. Svećeničko ređenje prima 1999. u Norva-

Fra Danko Perutina

lu u Kanadi. Djeluje kao duhovni pomoćnik i pomoćni odgojitelj sjemeništaraca na Humcu od rujna 1999. do ožujka 2001., kao duhovni pomoćnik u Međugorju od ožujka 2001. do listopada 2002. U Rimu studira mariologiju od listopada 2002. do lipnja 2005. i magistrira na Papinskom teološkom fakultetu Marianum na temu „Djevica Marija u intelektualnom i duhovnom odgoju“. Zamjenik je meštra novaka i voditelj postulanata od lipnja 2005., član Vijeća za odgoj i obrazovanje od kolovoza 2005., župni vikar u Međugorju od kolovoza 2007.

ČLANOVI HKM WUPPERTAL U MEĐUGORJU

U prigodi proslave tridesete obljetnice folklorne skupine “Zagreb”

u Hrvatskoj katoličkoj misiji Wuppertal, od 30. rujna do 6. listopada

organizirali smo hodočašće u Međugorje i izlet u Dubrovnik.

U Međugorju smo u utorak, 2. listopada, bili nazočni kad je vidjelica Mirjana primala Gospinu poruku. Taj doživljaj ne može se opisati riječima. To treba samo doživjeti - vjernike iz svih krajeva svijeta koji pjevaju i mole u zanosu i iščekivanju. Mladima je posebno poučan i dojmljiv bio susret s dvojicom mladića u Cenacolu, gdje se liječe od droge i gdje su pred mladima svjedočili svoj put od početka uživanja droge do izlječenja u Cenacuolu. Na Brdu ukazanja molili smo krunicu, uz razmatranje od postaje do po-

staje svih triju otajstava. U 18.00 sati naši mladi imali su čast pjevati pod Misom. Vrijeme je bilo toplo pa se Misa slavila na otvorenom. U koncelebraciji s fra Karlom Lovrićem i fra Antom Malešem bilo je još 50 svećenika iz raznih zemalja svijeta. Sve klupe bile su ispunjene vjernicima, hodočasnicima. Divno.

Sudionik

NOVI KIP SV. FRANJE U MEĐUGORJU

U ponedjeljak, 1. listopada 2007., za vrijeme večernjega molitvenog programa na vanjskom oltaru župne crkve u Međugorju, po prvi put je bio izložen novi kip svetoga Franje.

Kip je dar obitelji g. Paula Fischnallera i njihovih prijatelja iz Wellschnofena u Južnom Tirolu, u Italiji. Budući da je u tom kraju veoma razvijen religiozni obrt, napose drvodjelstvo, g. Fischnaller je poželio međugorskoj crkvi darovati novi kip svetoga Franje. U razgovoru s fra Tomislavom Pervanom bilo je dogovoreno kako bi kip trebao izgledati: Franjo s Biblijom i s križem u ruci. Nakon što je obišao nekoliko radionica, g. Fischnaller je odabrao najbolju i u njoj naručio kip visine 180 cm.

Poslije večernje svete Mise 1. listopada, novi kip svetoga Franje blagoslovio je fra Miljenko Šteko u nazočnosti župnika fra Petra Vlašića, fra Tomislava Pervana, koji je sudjelovao u koncipiranju kipa, te subraće na službi u Međugorju. Na blagdan Svetoga Franje, 4. listopada, u Međugorje je diskretno hodočastio i darovatelj.

GENERALNI MINISTAR FRANJEVAČKOG REDA U MEĐUGORJU

Od 7. do 10. listopada 2007. generalni ministar Franjevačkog reda fra Jose Rodriguez Carballo pohodio je Hercegovačku franjevačku provinciju Uznesenja BDM.

Braću u Međugorju posjetio je 8. listopada 2007. U ime braće pozdravio ga je župnik fra Petar Vlašić. O. General se zadržao s braćom u ugodnom razgovoru, zahvalio im za sve što čine za župljane, vjernike hrvatskoga jezičnog područja, kao i za sve koji u Međugorje dolaze iz cijeloga svijeta tražeći duhovnu okrpju, mir i obraćenje. Ujedno je ohrabrio braću da se ne umore na putu dobra, te savjetovao da susretima s vjernicima uvijek prethodi osobna i zajednička duhovna priprema, kao i odmor, koji je vrlo važan čimbenik u ovom mjestu molitve koje tijekom cijele godine dočekuju rijeke vjernika iz cijeloga svijeta.

General je s braćom ostao na ručku, a tom prigodom župnik mu je uručio kip Uskrsloga, jedan od simbola Međugorja. U ime Majčinog sela, umjetničkom slikom darovao ga je fra Svetozar Kraljević.

OBRED PREMINUĆA SVETOG FRANJE

Posebnom liturgijom koja se održava 3. listopada navečer, u predvečerje blagdana Svetog Franje, franjevačka obitelj diljem svijeta obilježava preminuće svog svetog osnivača.

U župi svetog Jakova u Međugorju, ovaj se obred održao neposredno nakon večernje svete Mise na vanjskom oltaru. U njemu su sudjelovali međugorski franjevci, sestre franjevke na službi u župi, Franjevačka mladež i Franjevački treći red.

Pred mnogobrojnim župljanima i hodočasnici, uz sudjelovanje zbora Framme i «Golubića mira» ovogodišnju liturgiju Preminuća sv. Franje predvodio je fra Danko Perutina.

ZAJEDNICE „VJERA I SVJETLO“ IZ VINKOVACA U MAJČINU SELU

Ni hladna bura te subote, 20. listopada, nije omela hrabre članove Zajednica „Vjera i svjetlo“ da se iz Vinkovaca zapute na hodočašće u Međugorje. Cilj im je bio predstaviti svoj rad obiteljima ovog područja koje žive s istom poteškoćom, poteškoćom života s tjelesno i mentalno hendikepiranom osobom.

Poticaj za osnivanje ovih zajednica dobili su Jean Vanier i Marie-Helene Mathieu na hodočašću u Lourdesu 1971. g. To su zajednice koje okupljaju osobe s mentalnim hendikepom, njihove roditelje i prijatelje koji se redovito susreću unutar svojih župa da bi zajedno molili, slavili, slušali se međusobno, njegovali zajedništvo, odnosno pomagali takvim osobama pronaći svoje mjesto u društvu i Crkvi. O tome govori sam Jean Vanier: „Dijeleći život s osobama s mentalnim hendikepom, otkrivamo njihovu duboku čežnju za nekim tko će ući u istinski odnos prijateljstva i zajedništva s njima. To nije isto što i velikodušnost: obično smo ‘velikodušni’ kada činimo stvari za drugoga, ali ostajemo superiorni u odnosu na njega. Zajedništvo je, pak, prijateljstvo u kojem postajemo ranjivi jedni pred drugima. Ulazeći u odnos istinskog saveza, otkrivamo radost zajedništva i slavlja. Zajedništvo je duboko ljudska i kršćanska stvarnost. Ono je radost bivanja zajedno, ono znači zajedno dijeliti život, pomagati drugome da raste do punine svoje zrelosti. Zajedništvo je temelj

svake naše zajednice. Otkrivamo da nas taj odnos zajedništva i prijateljstva s najkrhijima, odbačenima uvodi u srce kršćanskog otajstva, u srce Isusove poruke. A ona je, prije svega, poruka ljubavi i zajedništva.“ (usp. Glas Koncila, 21. ožujka 2007.)

U Hrvatskoj ima dvadesetak takvih zajednica, a naši gosti došli su sa 68 članova dviju zajednica „Vjera i svjetlo“ koje djeluju pri dvije vinkovačke župe: Župi sv. Vinka Palottija i župi sv. Ćirila i Metoda. Slab odziv nas domaćina opravdan je različitim spriječenostima pozvanih obitelji. Ipak, kaže voditeljica Zajednice iz župe Vinka Palottija i glavna animatorica ovog susreta Tihomila Viljetić, hodočašće nije prošlo bez plodova jer će obitelji iz Mostara i Čapljine koje su sudjelovale na susretu u svojim župama pokušati osnovati Zajednicu.

Članovi zajednica, zajedno sa svojim animatorima, pozvanima su pokušali dočarati kako se odvija rad na njihovim susretima. Svaki susret, pa i ovaj održan u prostorijskim Majčina sela, sastoji se iz tri dijela: u prvom se preko jednostavnog igrokaza, odnosno uprizorenja neke scene iz evanđe-

lja pokušava pomoći hendikepiranim osobama shvatiti poruku i bogatstvo Božje Riječi. Drugi i najvažniji dio je sv. Misa, treći dio je agape, zajedničko druženje.

Svjedočanstva članova zajednice koji rade s hendikepiranim osobama pokazala su koliko su sami obogaćeni čistoćom, toplinom i odanošću duša hendikepiranih osoba i koliko je život i rad s njima u opreci s današnjim društvom koje se ravna jedino prema profitu pa sve ne jako (djecu, hendikepirane osobe) i istrošeno (bolesne i stare) želi isključiti. Svijet ne shvaća da se upravo preko žrtve i služenja slabima i nemoćnima duhovno obogaćuje i pročišćava od sebičnosti i lažne samodostatnosti.

Doista, ovaj susret i svjedočanstva pokazali su da tjelesno i mentalno hendikepirane osobe ne trebamo gledati kao poteškoću, nego kao dar za naš rast prema novom, nebeskom čovjeku u nama.

Paula Tomić

KOŠARKAŠI U MEĐUGORJU

Uoči početka nove košarkaške sezone i natjecanja u Prvoj košarkaškoj ligi Bosne i Hercegovine, deset košarkaša Posušja, na čelu s trenerom Hrvojem Vlašićem i predsjednikom kluba Miroslavom Ramljakom, hodočastilo je u Međugorje u petak, 12. listopada 2007. Posebno je dirljivo bilo uspinjanje na Brdo ukazanja uz pjesmu i molitvu krunice. Voditelj hodočašća fra Mario Knezović na Brdu je održao i kratki govor upoznavajući košarkaše s događajima u Međugorju i posebno naglašavajući molitvu, bez koje nema uspjeha ni na jednom području života.

SEDMA OBLJETNICA SMRTI FRA SLAVKA BARBARIĆA

24. studenog 2007. župa Međugorje obilježiti će sedmu obljetnicu smrti fra Slavka Barbarića koji je preminuo na Križevcu nakon molitve Križnoga puta 24. 11. 2000. godine. Molit će se Križni put na Križevcu i slaviti sveta Misa u župnoj crkvi.

Fra Slavko Barbarić je pratio Gospina ukazanja u Međugorju od samih početaka i vrlo brzo postao jedan od najistaknutijih apostola Gospinih poruka. Sav svoj život utkao je u Međugorje, u Međugorju je pokopan, ovdje ostaje zauvijek nazočan. Znao je utjeloviti duhovnost Gospinih poruka kroz molitvu i djela. Znao je braniti i štiti vidioc, vjerovao je u Gospina ukazanja. Fra Slavko je obišao cijeli svijet šireći Gospinu poruku mira i pomirenja. Krasile su ga izvanredne odlike: poznavanje jezika, lakoća komuniciranja s ljudima, naobrazba, jednostavnost, briga i skrb za čovjeka u potrebi, nepresušna energija, marljivost, a iznad svega pobožnost, poniznost i ljubav. Mnogo je molio i postio, a Gospu je ljubio djetinjom ljubavlju. Srž njegova života bila je duše dovesti Bogu po Mariji, Kraljici Mira, molitvom i postom.

U spomen na fra Slavka, na Križevcu se nalazi njegov reljef u bronci ugrađen u kamen, a u Majčini selu brončani spomenik, rad talijanskog kipara Carmela Puzzola. O fra Slavku su napisane dvije knjige. Fra Marinko Šakota objavio je „Živjeti srcem - lik i djelo fra Slavka Barbarića“, a Krešimir Šego knjigu pod naslovom „Fra Slavko“.

„Dragi hodočasniče, bogotražitelju! Kad dođeš u Međugorje, pozvan si moliti u crkvi, slaviti Misu, ispovjedati se, klanjati se Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu te moliti na Križevcu i moliti na Podbrdu. A onda treba se vratiti kući, u vlastiti Jeruzalem, u vlastitu svakodnevnicu! Zaboravi zajednicu u Međugorju i vrati se svojoj zajednici. Sa sobom ponesi mjesta i događaje Međugorja! Kod kuće imaš svoj Križevac, svoj križ i svoje trpljenje. Ostavio si ga kod kuće. I on te čeka. Ali, ne boj se. Uz svoj križ i Križevac u svome domu sagrađi malo brdo, Brdo ukazanja, i svoj Tabor. Onda, pored Brda ukazanja brdo Križevac dobiti će novu boju, bit će ovijen novim mirom i novom nadom. Sagrađi Brdo ukazanja u jednom kutku svoga stana ili kuće. Neka na njemu bude manji križ, svijeća, Sveto pismo, krunica i klecalo. Tu ćeš shvatiti i svoj Križevac, i svoj prolaz, i svoj zalaz. Uz brdo ukazanja, Križevac postaje mjestom uskrsnuća, jer nijedan Križevac nije zato da te uništi, nego da ti pomogne doći do spasenja. Upamti dobro! Gospa je ozbiljno shvatila Kristove riječi. Ona ide s tobom i na tvoj Križevac, i na tvojju Kalvariju kao što je išla i sa svojim Sinom.“ (Fra Slavko Barbarić, Molite srcem)

PETNAESTI MEĐUNARODNI SUSRET VODITELJA CEN- TARA MIRA, MOLITVENIH I KARITATIVNIH SKUPINA

Petnaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, održat će se u Međugorju od 2. do 6. ožujka 2008. godine. Tema susreta je „Pouzdanje u Providnost“ (Mt 6, 26-34). Broj mjesta je ograničen pa vas molimo da što prije prijavite svoj dolazak na ovaj seminar. Prijave izvršiti na broj faksa: 00 387 36 651 999 (za Mariju Dugandžić) ili putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr. Bit će organizirano simultano prevođenje za sve jezične skupine.

BISKUP COMISKEY U MEĐUGORJU

Mons. Brendan Oliver Comiskey, SS.CC., umirovljeni biskup biskupije Ferns (Irska), boravio je u Međugorju od 21. do 28. rujna 2007. sa skupinom hodočasnika iz Irske. Od 1980. do 1984. bio je pomoćni biskup Dublina, a od 1984. do 2002. biskup Fernsa. Tijekom boravka u Međugorju mons. Comiskey predslavio je hodočasničku sv. Misu na engleskom jeziku i pratio hodočasnički molitveni program.

STATISTIKE ZA LISTOPAD 2007.

U listopadu 2007. podijeljeno je 176 000 svetih pričesti. Na svetim Misama je koncelebriralo 3839 svećenika ili 123 dnevno.

DANI KRUHA - DANI ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

Dani kruha - dani zahvalnosti za plodove zemlje - obilježavaju se svake godine tijekom listopada u dječjim vrtićima, osnovnim i srednjim školama, te u raznim ustanovama za odgoj i obrazovanje djece.

Svečanostima Dana kruha, uz molitvu, blagoslov i simbolično blagovanje kruha zahvaljujemo Bogu na svim plodovima, radostima, uspjesima i darovima kojima smo tijekom godine kao narod i kao pojedinci bili podareni.

U Međugorju je proslava bila u nedjelju, 14. listopada, kada su međugorska djeca priredila prigodni recital pod ravnanjem sestre Slavice Kožul.

“AVE MARIA” - “ZDRAVO MARIJO” (2.)

Preveo s njemačkog p. Vinko Maslač DI.

Drugi nastavak tumačenja molitve *Zdravo Marijo*, koje je 1273., godinu dana prije svoje smrti, napisao sv. Toma Akvinski.

MILOSTI PUNA

5. - a) Blažena Djevica se pokazuje u trostrukom pogledu ispred anđela.

Najprije po punini milosti, koju je blažena Djevica posjedovala u višoj mjeri nego ijedan od anđela. I da bi se ova stvarnost izrekla vidimo kako joj anđeo iskazuje čast riječima: „Ti si puna milosti“. To je kao da kaže: Jer ti mene nadilaziš u punini milosti, zato se s poštovanjem prigibam pred tobom.

6. - Evo triju temelja poradi kojih se Blaženu Djevicu naziva „Milosti punom“:

Prvo se odnosi na dušu. U njoj stanuje sva punina milosti. Jer Bog daje svoju milost iz dvostrukog razloga: naime, da se čini dobro i da se izbjegava zlo. To što se time izriče posjeduje Blažena Djevica u najsavršenijoj milosti. Jer Marija je savršenije nego ijedan svetac nakon Krista izbjegavala grijeh. Da je i dolazio u pitanje grijeh - istočni grijeh: ona je bila od toga izuzeta već u prvom času svoga začeca ili teški i laki grijesi -: od njih je ona ostala slobodnom. Odatle odjekuju riječi iz Pjesme nad pjesmama: „Sva si lijepa, prijateljice moja, i ljage nema na tebi“ (Pj 4,7).

U knjizi O naravi i milosti Augustin piše: „Da se - uz iznimku Svete Djevice Marije - sve svete muževe i žene za njihova života upitalo, da li su oni bez grijeha, oni bi kao iz jednih usta izjavili: 'Kada bismo tvrdili da smo bez grijeha mi bismo lagali sami sebe i istine ne bi bilo u nama'. Jasno izuzimam Svetu Djevicu; jer gdje se radi o grijehu, ja želim Mariju radi slave Božje volje vidjeti izvan svakog pitanja. Znamo li još da je njoj, koja je nedvojbeno smjela bez grijeha začeti i roditi, dano više milosti za potpunu pobjedu nad grijehom.“

7. - Marija je potom provodila sve krjeposti u djelo.

Drugi se sveti označavaju kroz osobita djela: jedan je bio ponizan, drugi čist, opet jedan drugi milosrdan. I tako su oni nama postali uzori u pojedinim krepostima, kao što je sv. Nikola uzor milosrđa itd. Ali Blažena Djevica nam pruža primjer sveukupnih kreposti: u njoj možeš naći primjer poniznosti: „Evo službenice gospodnje“ (Lk 1,38), i opet: „Pogleda na neznatnu službenicu svoju“ (Lk 1,48); primjer čistoće: „Jer se ja ne sastajem s mužem“ (Lk 1,34); i tako dalje u svim krepostima, kako nam je dovoljno poznato. Tako je, dakle, Blažena Djevica „puna milosti“ u činjenju dobra kao i u izbjegavanju zla.

8. - Drugi temelj, radi kojega je Blažena Djevica nazvana milosti puna, leži u preplavljenosti duše nad mesom, nad tijelom.

Kod svetaca je veliko, bogato posjedovanje milosti, koje je dovoljno za posvećivanje njihove duše. Drugo je kod Blažene Djevice: njezina je duša bila tako preplavljena milosti da se milost izlivala na tijelo i to tijelo je začelo Sina Božjega. Otuda piše Hugo od sv. Viktora: „jer je ljubav Duha Svetoga u njezinom srcu toliko gorjela tako da je mogao u njezinom tijelu činiti čudesne stvari; tako čudesne, da se iz nje rodio Bogočovjek.“ Tako je i bilo kod Luke obećano: „Zato će se dijete koje ćeš roditi zvati svetim, Sinom Božjim“ (Lk 1,35).

9. - Treći temelj (koji opravdava titulu „Milosti puna“) je u razlijevanju njezine milosti koje je dala na sve ljude.

Svetac je obdaren velikom milošću koja i drugima pomaže u njihovu spasenju. Ako posjeduje toliku milost da bi ona bila do-

voljna donijeti spasenje svim ljudima, tada je to najveća obdarenost. Ali to se nalazi u Kristu - i u Blaženoj Djevici. Jer ti možeš u svakoj opasnosti također od preslavne Djevice postići spas. „Tisuće štitova visi na njoj“, stoji u Pjesmi nad pjesmama (4,4), dakle oruđe zaštite protiv opasnosti. Ona ti također nudi svoju pomoć za svako kreposno djelo.

MARIJA

10. - Tako je Blažena Djevica „puna milosti“ da u toj punini milosti nadilazi anđele.

Zato nosi s pravom ime „Marija“, što znači „koja je u sebi prosvjetljena“. Ne kaže li prorok: „On će tvoju dušu sjajnim svjetlom ispuniti“ (Iz 58, 11). „Marija“ znači također i to da je „Prosvjetiteljica drugih“,

kao i to da je darovateljica svjetla za cijeli svijet. Nije uzalud uspoređena sa suncem i mjesecom.

GOSPODIN S TOBOM

11. - b) Drugo, kako Marija nadilazi anđele je po njezinoj jedinstvenoj povezanosti s Bogom.

Da bi ovo najavio, anđeo je rekao: „Gospodin s tobom.“ Kao da je rekao: „U počitanju se klanjam pred Tobom, jer Ti stojiš bliže Bogu od mene, jer je Gospodin s tobom.“

Zove se „Gospodin“. To je najposlije Otac, koji je svoga Sina s Tobom sjedinio. Nijedan anđeo i nijedno stvorenje takvo što nije imao. „Jer Sveti, koji iz Tebe treba biti rođen, zvat će se Sin Božji“ (Lk 1,35).

„Gospodin“, to je također Sin Božji u njezinoj utrobi. „Kličite i radujte se stanovnici Siona, jer je velik među vama svetac Izraelov“ (Iz 12, 6). Gospodin, dakle, stoji drugačije prema Blaženoj Djevici i prema anđelu - prema njoj kao Sin, prema anđelu kao Gospodin.

„Gospodin“, to je također Duh Sveti, koji u njoj kao u jednom hramu uistinu prebiva. Odatle se ona i naziva „Hram Gospodnji, svetište Duha Svetoga“; ona je i začela po Duhu Svetomu: „Duh Sveti sići će na te“ (Lk 1, 35).

Time je pokazano: Blažena Djevica stoji bliže Bogu nego anđeo. Jer je s njom Bog Otac, Gospodin Sin i Gospodin Duh Sveti, što znači cijelo Presveto Trojstvo. Zato su riječi: „Gospodin je s tobom“ preuzvišene da bi se mogle upraviti na poslenika (anđela Gabrijela).

MARIJA

12. - S pravom dakle anđeo susreće Blaženu Djevicu s počitanjem.

Nije li ona Majka Gospodinova i zato i sama *Gospodarica*. Gledajući odatle ona s pravom nosi ime Marija, koje u sirijskom jeziku znači „*Gospodarica*“.

13. - c) Treće u čemu Marija nadilazi anđela jest čistoća.

Jer Blažena Djevica nije bila samo čista u sebi, nego je tu čistoću posredovala i drugima. Ona sama je bila najčistija, isto i od

krivnje grijeha - bila je Marija čista od teškog i lakog grijeha - kao i od odgovarajuće kazne za grijeh.

„BLAGOSLOVLJENA TI MEĐU ŽENAMA“

14. - Zbog grijeha, ljudi su zastrti s tri prokletstva.

Prvo prokletstvo vrijedi za ženu: ona će začinjati povrjeđujući svoje tjelesno djevičanstvo, s mukom nositi i rađati u bolima. Ali od takvoga prokletstva bila je Blažena Djevica slobodna; jer je začela nepovrijeđena, nosila bez muka i u radosti rodila Spasitelja. Na njoj se ispunila riječ proroka: „U klicanju i slavlju rodit će rađajuća“ (Iz 35, 2).

15. - Drugo prokletstvo vrijedi za muškarca: u znoju lica svoga jest će kruh svoj.

Također je od toga bila slobodna Blažena Djevica. Slušamo kako apostol kaže: Djevice su oslobođene brige za stvari ovoga svijeta i posvećuju se samo Bogu (1Kor 7).

16. - Treće prokletstvo pogađa i ženu i muškarca zajedno: obadvoje se trebaju u prah vratiti.

Blažena Djevica također je i od toga bila očuvana, jer je tijelom uznesena u nebo. Mi vjerujemo - i na to nas Crkva poziva vjerovati - da je ona nakon smrti uskrsnula i u nebo bila uznesena. Psalmist ovako pjeva: „Ustani, Gospodine, i pođi k svome počivalištu, ti i kovčeg sile tvoje“ (Ps 131,8).

MARIJA

17. - Ona je bila nedodirnutu od svakog prokletstva i zato „blagoslovljena među ženama“.

Jer je jedino ona otklonila prokletstvo, donijela blagoslov i otvorila rajska vrata, tako njoj upravo dolikuje ime *Marija*, ako ga se tumači kao „*Zvijezda mora*“. Naime, kao što mornari po morskim zvijezdama (polarnim zvijezdama) nalaze luke, tako će i kršćani po Mariji biti vođeni k slavi.

NE BOJ SE, DAVIDE!

fra Iko Skoko

Samuel je priopćio prvom židovskom kralju Šaulu da se Bog pokajao što ga je izabrao za kralja. Razlog Božjeg pokajanja jest Šaulova neposlušnost. Prekršio je Božju zapovijed. Bog je poslao Samuela u Betlehem da Davida, sina Jišajeva, tajno pomaže za novoga židovskog kralja. David je, iako bijaše slabiji od svoje braće, bio „rumen momak, lijepih očiju i krasna stasa“. (1Sam 13,12) Nakon što je pomazan za novog kralja, u svoju službu ga je uzeo nedostojni kralj Šaul.

David je na dvoru svirao harfu i ubrzo je postao kraljev štitonoša. Nakon što je ubio Filistejca Golijata postao je zapovjednik Šaulove vojske. Posebno ga je zavolio kraljev sin Jonatan - smatrao ga je svojim bratom. David je ubrzo stekao naklonost vojske i cijelog naroda. To je kod Šaula pobudilo ljubomoru, zavist i strah. Pokušao ga je ubiti kopljem. Zatim mu je dao svoju kćer Mikalu za ženu kako bi prikrilo svoje neprijateljstvo i zlobu. Šaul je više puta bezuspješno pokušavao usmrтитi Davida.

David se sklanjao na više mjesta. Na posljetku se sklonio u pustinju Zifu, u Horšu. Tu mu je došao Jonatan i rekao: „Ne boj se, jer te ne će stići ruka moga oca Šaula. Ti ćeš kraljevati nad Izraelom, a ja ću biti drugi do tebe; i moj otac Šaul

zna to dobro“ (1 Sam 23,17). David je imao u sebi plemenitosti i dobrote. Dva puta je poštedio život kralju Šaulu. Šaul i njegov sin Jonatan ubijeni su u jednoj borbi s Filistejcima na brdu Gilboi. Jedan vojnik, Amalećanin, donio je Davidu znakove kraljevske vlasti. Kralj David je vladao od 1010. do 970. prije Krista. Posebno je njegovo kraljevstvo postalo značajno kad su ga za svoga kralja prihvatila sva izraelska plemena oko 1000. prije Krista. Nakon što je osvojio Jeruzalem, otevši ga Jebusejcima, taj grad postaje središte izabranog naroda.

David je imao mnogo svojih slabosti i grijeha, no nakon Božjih opomena preko proroka Natana, David se kaje. Postaje primjer čovjeka koji se zna kajati za svoje grijeha i zna moliti. Posebno se to očituje u psalmima. Iako je postao moćan kralj, nije izgubio osjećaj za poniznost pred Bogom. Pred smrt, svojim je nasljednikom imenovao sina Salamona, upućujući ga da bude čovjek i da sluša i izvršava naredbe Božje.

David je primjer čovjeka koji u sebi ima okrutnosti, oholosti i silovitosti te plemenitosti i dobrote. Kad se uzda samo u sebe i svoju moć, do izražaja dolazi njegova silovitost i slabost, a kad se uzda u Boga, do izražaja dolazi njegova plemenitost, skromnost, dobrota i strahopoštovanje.

KRALJICI MIRA U MEĐUGORJU

Evo nas, Gospe, u Međugorju, u tvome hramu, odakle glas tvoj širom svijeta odjekuje: Obratite se i vjerujte, Sin vam moj to poručuje, narod Hrvata za to te tvoj odano štuje.

Došli smo ti, Majko mira, radosnu hvalu izreći: Svi djeca tvoja smo mi koji ti se rado mole; Ponosni na tebe ovdje dižemo danas svoj glas: Čuj Zagrepčane svoje koji te iskreno vole!

Već stoljeća dvadeset svim narodima si majka, i duša si duše sveg roda našeg hrvatskog, prisutnost tvoja, Majko, molitvu i pokoru plodi, po daru mira od Oca i Sina i Duha Svetog.

Zato, Kraljice i Majko mira, rado svi hrlimo k tebi, gdje molitve i pjesme duhovne stalno se ore; Nas i sav svijet dobrotom si svojom privukla k sebi, duše nam pjevaju, a grudi nam radošću gore!

Međugorje, 7. 10. 2007.

P. Josip Lucić

PRIJELAZ U ŽIVOT

Poznati duhovni pisac Phil Bosmans piše: "Neke stvari izgledaju kao katastrofa, a ipak su milost". Pišući takvu rečenicu pisac je ciljao na misli onih koji smrt smatraju krajem života. Vjerujem, tako barem osjećam, da i među kršćanima umiranje još nije u svojoj dubini shvaćeno kao novo rađanje o kojem nam Isus progovara.

Kao smrtni ljudi, o umiranju ponajviše razmišljamo početkom mjeseca studenoga. Tada se sjećamo svojih pokojnika. Tada su grobovi svježe ukrašeni. Mrtvi i živi zakratko su na istome mjestu. Jedni druge traže, ali jedni druge ne mogu dohvatiti. Okrutna dioba rastavlja žive od mrtvih. Živi žale mrtve a, vjerujem, još više mrtvi žale žive koji ne žive život u punini premda dišu, posjeduju, jedu, hodaju...

Još je i dobro ako živi razmatraju svoj

čas umiranja. No, ako ih taj čas zatekne kao kradljivac o podne, to je katastrofa. Takvi zaboraviše preporuku da bdijemo i budni budemo. Takvi, nošeni slastima ovoga života, zapravo gube život. Smrt je, kako jedan teolog reče, «nadmoćni smutljivac». Da. Upravo tako. Smrt se ušulja u svaki užitak i govori - dosta! Ona potkopava svaku sigurnost koja nije utemeljena u Bogu. U biti - tako u svom domišljanju o smrti mislim - ne bi se niti isplatilo živjeti da nije smrti. Ne bi hva-

le vrijedno bilo podnositi kušnje i križeve života da nije umiranja. Ali smrt kao stanje nije trajnoga karaktera. Mi je kao kršćani trebamo promatrati kao rađanje, kao novi početak. Ona je prijelaz iz borbe za egzistenciju u prostor gdje će svaka suza nestati s čovječjeg lica. Zato i možemo iskreno shvatiti sv. Pavla kad je klicao da je njemu smrt dobitak. Možemo lakše shvatiti i sanjarenje sv. Franje koji smrt naziva svojom sestricom.

fra Mario Knežević

AMSTERDAM: ŽENA - MAJKA SVIH NARODA

Od 1945. do 1959. Blažena Djevice Marija ukazivala se u Amsterdamu vidjelici Idi Peerdeman. Predstavila se 11. veljače 1951. godine: Ja sam ŽENA - Marija - MAJKA SVIH NARODA. Haarlem-amsterdamski biskup Jozef Maria Punt 31. svibnja 2002. godine potvrdio je autentičnost Gospinih ukazanja. fra Karlo Lovrić

U pismu od 31. svibnja 2002. biskup Punt priopćuje da se kao mjesni biskup koji ima prvotnu odgovornost, raspitao kod nekolicine teologa i psihologa. Ovi su još jednom ispitali rezultate ranijih istraživanja. Biskup je molio za mišljenje svoju subraću u biskupskoj službi, a imaju iskustva s naglašenijim štovanjem Blažene Djevice Marije u svojim biskupijama. Iz toga je rezultirala sljedeća izjava:

«S obzirom na ova mišljenja, svjedočanstva i razvoje i kad sam sve to u molitvi i u teološkom razmišljanju odvagao, utvrdio sam, da ukazanja u Amsterdamu imaju nadnaravno podrijetlo. Naravno, postoji uvijek utjecaj i ljudskoga faktora (čimbenika). 'I autentične slike i vizije' - kaže kardinal Josef Ratzinger, prefekt za nauk vjere - 'uvijek idu kroz filter naših čutila koja vrše proces prevođenja... i ... nose u sebi mogućnost i granice subjektivnosti'.

Privatne objave ne vežu u savjesti vjernika. One su samo pomagala da se razumiju znakovi vremena i da se Evanđelje savršenije živi u njegovoj aktualnosti. A znakovi našega vremena su dramatični.

Ja sam uvjeren da nam štovanje **Žene svih naroda** može pomoći pronaći pravi put u dramatičnosti našega vremena, put do novoga posebnog dolaska Duha Svetoga koji jedini može izliječiti velike rane našega vremena.

Da daljnji razvoj štovanja možemo pratiti i stići do produbljenog uvida u njegovo značenje, imenovao sam popratnu komisiju. Njezina je zadaća sve inicijative, iskustva i svjedočanstva dokumentirati, prosuditi i pospješiti korektan crkveni i teološki razvoj štovanja».

Ukazanja u Amsterdamu (Nizozemska) imaju duboko značenje: Marija u našem

vremenu želi biti dostupna svim narodima i ljudima na novi način, pod novim imenom. Ona želi biti majka kršćanima i cijelom čovječanstvu.

Želi voditi narode k jedinstvu u Kristu. Uvijek iznova upućuje na Krista i njegov križ. Njezino je poslanje u našem vremenu istupiti naprijed kao žena obučena u sunce i protjerati đavla. Ona ljude opominje pred lažnim prorocima...

Ipak, Ona ponajprije donosi utjehu. «Gospodin Isus Krist svijetu želi iskazati još jednu milost, to je riječ, glas njegove Majke, Žene svih naroda». Kad ljudi budu spremni čuti i moliti, doći će Duh Sveti. Tada će Žena moći voditi narode do kavanja i mira.

VIDJELICA IDA PEERDEMAN

Rodila se 13. kolovoza 1905. u Alkmaaru (Nizozemska) kao najmlađa od petero djece u obitelji. Majka joj umire u 35. godini pa najstarija sestra preuzima ulogu majke u obitelji. Obitelj se 1913. preseljava u Amsterdam. Ida je u 12. godini imala posebni doživljaj. U subotu, 13. listopada 1917., kada se dogodilo čudo sa Suncem u Fatimi, i Idi se u sjajnom svjetlu, dok je iz crkve išla kući, ukazala «u bijelo obučena žena» za koju nije mogla znati da bi to bila Gospa. To se ponovilo u dvije sljedeće subote. Kad joj se Gospa ukazala mnogo godina kasnije, odmah ju je prepoznala.

Neobična iskustva prožela su joj život. Kao jednostavna žena bez školske naobrazbe i teološkog znanja, suočena je sa slikama, riječima i nalozima koji su je zbunjivali, često je doživljavala nerazumijevanje, nevjeru i ponižavanje.

Kad je 31. svibnja 1996., poslije dugih 50 godina čekanja, javno čašćenje konačno dopušteno, zdravlje joj se naglo pogoršalo. Umrula je 17. lipnja 1996. u 91. godini života. Na njezinu pogrebu tadašnji dijecezanski biskup mons. H. Bomers je posvjedočio: «Bila je apsolutno poštena i govorila je istinu o onome što je doživljavala».

PORUKE ŽENE SVIH NARODA

Dolazak Marije kao Žene svih naroda - njezino prvo ukazanje u Amsterdamu - bilo je u svoj tišini i jednostavnosti pri kraju Drugog svjetskog rata, 25. ožujka 1945., na Blagovijest (Navještenje Gospodinovo). Ida je u stanu sa svojim sestrama i grije se uz peć. Jedan svećenik, prijatelj obitelji, je u posjetu. Usred napetog razgovora događa se nešto neobično. Ida vidi snažno svjetlo, a njezina okolina kao da propada u beskonačnu dubinu. U tom svjetlu vidi nebeski lik - «u bijelo odjevenu ženu» - koja joj počinje govoriti i pokazivati kronicu.

Tako počinje prvo od 56 ukazanja u razdoblju od 14 godina i obznanjena su kao «poruke Žene svih naroda».

U prvih 25 poruka Žena pokazuje ponajprije snažnu sliku o Crkvi i svijetu u drugoj polovici 20. stoljeća. U vremenu ponovne izgradnje i optimizma, kad nitko nije mogao ni slutiti kakvi će biti udari na Crkvu i svijet, Žena opominje pred prijetećom nesrećom koja očekuje čovječanstvo. Poslije toliko godina mnoge su nam slike postale razumljive i mnoga proroštva su se ispunila, kao što je uspostava židovske države (Izrael), hladni rat, spuštanje čovjeka na

Papa Pio XII. 1. studenoga 1950. proglasio je dogmu o Uznesenju Blažene Djevice na nebo. Polako se razvija Božji plan po kojem bi Žena svih naroda mogla spasiti svijet. Od sada se ona pojavljuje stojeći na zemaljskoj kugli i dolazi u naše vrijeme pod imenom **Žena, majka svih naroda**.

Mjesec, rat na Balkanu, slom komunizma, biološko vođenje rata, kriza u Crkvi. Opominje Ona pred meteorima i promjenama u prirodi. Žena s pravom kaže: «S godinama će se to ispostaviti» i «Znakovi su u mojim riječima».

Papa Pio XII. 1. studenoga 1950. proglasio je dogmu o Uznesenju Blažene Djevice na nebo. Polako se razvija Božji plan po kojem bi **Žena svih naroda** mogla spasiti svijet. Od sada se ona pojavljuje stojeći na zemaljskoj kugli i dolazi u naše vrijeme pod imenom **Žena, majka svih naroda**.

MARIJA SUOTKUPITELJICA, POSREDNICA I ZAGOVORNICA

11. veljače 1951., na dan Gospe Lurdske, Žena vidjelici pokazuje sliku biskupa svih zemalja s bijelim mitrama, kakve su oni stvarno nosili u vrijeme Drugog vatikanskog koncila u crkvi sv. Petra u Rimu. Ona moli za promjenu u Crkvi. Onda daje jednu molitvu koja će se zajedno s njezinom slikom proširiti po cijelome svijetu. Molitva je upućena Isusu Kristu i moli za dolazak Duha Svetoga, sada i u ovo vrijeme, jer: «Ovo vrijeme je naše vrijeme». I kao naša zagovornica svima onima koji budu molili ovu molitvu obećava milost, otkupljenje i mir.

Molitva i slika pripravlja ju i ilustriraju jednu novu dogmu, posljednju i najvažniju marijansku dogmu: Marija, **suotkupiteljica, posrednica i zagovornica**. Žena proriče da će ova dogma (vjerska istina) izazvati protivljenje, ali kad se navijesti nastat će novo doba mira za čovječanstvo.

U mnogim porukama Gospa opominje da će Crkva ići prema teškom vremenu. Poziva sve kršćane da se ujedine i ponovno - s križem u ruci - istupe pred svijet. «*Spoznajte pak ozbiljnost vremena. Pružite si ruke! Zasadite pak križ usred Svijeta! Vi ste svi odgovorni za svoju zadaću koju imate ispuniti u ovom vremenu. Ne dopustite da vas vodi krivi Duh! Molite svaki dan da Gospodin Isus Krist, Sin Očev pošalje Duha Svetoga na ovaj Svijet, i Žena svih naroda, koja nekoć bijaše Marija, bit će vaša zagovornica! Tako neka bude!*»

Amsterdam će biti središte ovoga pokreta i tu se zapravo treba sagraditi crkva

ŽENI SVIH NARODA.

Od 31. svibnja 1954. Gospa se svake godine ukazuje na ovaj dan. U veličanstvenim viđenjima govori narodima i upozorava s uvijek većim naglaskom na **Euharistiju**, «veliku tajnu, veliko čudo svakoga dana, svakoga sata i svake minute».

Ukazanja prestaju 31. svibnja 1959. s viđenjem u kojem se Žena pojavljuje u svojoj nebeskoj slavi a iz jedne hostije, poput bijele vatre, izlazi Gospodinov lik u svojoj njezinoj slavi i veličanstvu.

Na ovaj dan - tako Ona proriče - bit će okrunjena Žena kao «Suotkupiteljica, Posrednica i Zagovornica». I osam mjeseci ranije proriče smrt pape Pia XII.

ŽENA SVIH NARODA

Više od 150 puta Gospa upotrebljava ovo novo ime milosti koje izražava njezin najdublji poziv. «Ti možeš reći: ŽENA SVIH NARODA ili Majka svih naroda» (11. veljače 1951.)

Kad se poruke pažljivo čitaju, upada u oči da je zapravo novo ime sažetak trostruke dogme. Dovoljno je otvoriti Sv. pismo i u to se uvjeriti.

Na četiri mjesta Marija se spominje kao Žena i to u onim prilikama, u kojima je riječ o njezinom univerzalnom majčinskom pozivu.

U Knjizi Postanka obećana ŽENA koja sa svojim Sinom satire zmiji glavu, ŽENA u Kani Galilejskoj ŽENA pod Križem na Kalvariji Žena u Otkrivenju

je ŽENA SVIH NARODA, jer je trpjela zajedno s Otkupiteljem za sve narode, svim narodima milost posreduje i za sve narode zagovara.

Jedno od najljepših obećanja koje je Marija izgovorila u Amsterdamu:

«Ovim imenom spasit ću Svijet. S ovim imenom spasit ću ga od svjetske katastrofe!» (20. ožujka 1952./10. svibnja 1953.).

Naslov **Majka i žena svih naroda** na poseban način izražava sveobuhvatni Marijin poziv za sve narode, za sve kontinente, za sve rase, za sve ljude svih religija jer je Ona uistinu majka svih ljudi.

HVALA KRALJICI MIRA

Alois Epner je sedamdesetšestogodišnji umirovljeni učitelj iz Gornje Austrije. Rođen je u Hrvatskoj, a god. 1944. je iz rodnoga mjesta kao učenik trećeg razreda pučke škole sa svojom obitelji morao otići pred partizanima. Novi dom je, nikada ne zaboravljajući djetinjstvo u domovini, pronašao u Gornjoj Austriji. Prvi put u Međugorje je došao 1984. i otada je često Gospin hodočasnik. Kad govori o svojim iskustvima, suze mu obvezno ovlaže oči.

Priredio Krešo Šego

Poštovani gospodine Epner, Vi već godinama s obitelji ili s hodočasničkim skupinama dolazite u Međugorje. Kad ste se prvi put susreli s ovim mjestom ili, još bolje: na koji ste način i od koga saznali da se u Međugorju ukazuje Kraljica Mira?

U našim se novinama povremeno pojavljuju članci o ukazanjima, napisani uglavnom u senzacionalističkom duhu. Tako sam od jednog znanca bio dobio neki časopis u kojem je bilo riječi o Međugorju i o ukazanjima. Moj prvi dojam bio je sljedeći: imamo Lurd, Fatimu, La Salette... Ne treba nam ništa drugo, već znamo što nam je činiti. Ima ljudi koji se prave da imaju ukazanja, katkada prijetećeg sadržaja, u stilu: *ako ne budete...!* Zato sam taj izvještaj pročitao vrlo kritičkim pogledom. Napominjem da sam još od djetinjstva bio vezan uz Mariju, no častio sam ju više kao Kraljicu neba.

Nisam doživio osobni susret s Gospom, ali ona je bila u meni

Na jednom predavanju o Padre Piju jedna je znanica govorila o Međugorju. Skeptično sam ju upitao: *Ima li u tome ikakve istine?* Njezin odgovor bio je kratak i sažet: *Idi i vidi!* Otišao sam. Pridružio sam se jednoj vrlo pobožnoj skupini hodočasnika. Za moj ukus, previše su molili. To mi je bilo ponešto sumnjivo, pa sam se poželio vratiti kući, misleći: *ako je to Međugorje, onda nije za mene.*

Bilo je to u ožujku 1984. Ipak došao sam u Međugorje, neispavan i mrtav umoran.

Članovi skupine su otišli na Križevac, ja nisam. Šećući se u podnožju brda, susreo sam nekog momčića iz Međugorja, zvao se Stipe. Poveo me k svojoj kući i dugo smo razgovarali, uglavnom o stvarima koje se događaju izvan životnog kruga vidjelaca. Posjetili smo Jelenu. Odmah sam primijetio iskrenost i nehinjenost tog djeteta i bio sam fasciniran. Poželio sam stupiti u kontakt s vidiocima, i Stipe me uspio upoznati s Ivanom, no to nije

bio susret s „Gospom“. Nikad nisam doživio osobni susret s Gospom, ali ona je bila u meni. Još se sjećam vremena kad je šestero vidjelaca u crkvu ulazilo iz sakristije, prolazilo iza oltara i odlazilo u pokrajnju prostoriju s desne strane. Imali smo dojam da sudjelujemo u događanjima. Za nas nije bilo zida (kako kaže Vicka); ništa nismo vidjeli, ali smo osjećali Gospinu nazočnost. Bili smo fascinirani, gledali smo u kip koji je nekad stajao ispred ambona, otprilike tamo gdje sada pjeva zbor. Iza tog kipa naše je duhovno oko vidjelo Majku. Oči su nam bile pune suza. Ležali smo, klečali, bili smo kao omamljeni.

Što Vas je potaknulo da se zaputite u ovu tada, osamdesetih godina, maleno mjesto?

U ono vrijeme nekako sam se tražio, nisam bio zadovoljan svojim tadašnjim životom. Bio sam doduše katolik i išao sam u crkvu, ali sam plivao na površini. U dubini, u mojoj nutrini, nije bilo ničega što bi me moglo ispuniti. Osjećao sam da to ne može tako dalje, ali nisam znao kao bih drukčije. Često sam čitao Sveto pismo, s vremenom sam ga dobro upoznao, ali samo u glavi. Nisam znao što je osobni odnos prema Bogu. Bio sam doista zdvojan... U Međugorju je u to doba bilo manje ljudi, tako da je Ivan mogao Gospi postaviti moje pitanje: *„Hoće li se taj čovjek osloboditi stanja u kojem se nalazi?“* Nije bilo odgovora, iako se to tada znalo događati. Onda smo pitanje preoblikovali: *„Što da radim da se izvučem iz te situacije?“* Tada je došao odgovor: *„Moliti koliko je više moguće, posvetiti se mojemu Sinu, a sve ostalo prepustiti Bogu!“* Gospa je pogodila upravo one tri točke koje su kod mene bile ključne. Kao

dijete rado sam molio krunicu. Za vrijeme Drugog svjetskog rata, za bombardiranja, prvi sam sa svojom braćom u podrumskim skloništim glasno molio krunicu. To se izgubilo u pubertetu. Nisam više mogao moliti, a sada bih trebao moliti „koliko je moguće“! Morao sam se prisiljavati, što mi je bilo teško i naporno.

Opet sam počeo moliti krunicu

Korak po korak, uspijevao sam izmoliti jednu deseticu krunice. Odjednom mi više nije bilo monotono i bezlično, dobivalo je boju. Tek nakon dva mjeseca, nešto je u meni počelo govoriti: *Ako hoćeš moliti, uzmi si vremena, sjedni i mirno moli.* Tada je molitva postala moguća. Drugi Gospin zahtjev bio je: *Posvetiti se mojemu Sinu.* To mi je bilo još teže, jer sam imao dojam da tada više ne ću biti svoj gospodar, a ja sam sve htio raditi svojim snagama. Za mene je posveta značila nešto predati, sebe dati, a to nisam htio, sve dok nisam shvatio da nam po posveti Bog želi pomoći, a ne nad nama apsolutno vladati. Postupno sam mogao svoj život predati Bogu. Danas, nakon što sam već 23 godine u vezi s Međugorjem, još mi je uvijek teško sve predati Bogu. Teško shvaćam da Bog sve čini dobro, bolje od nas.

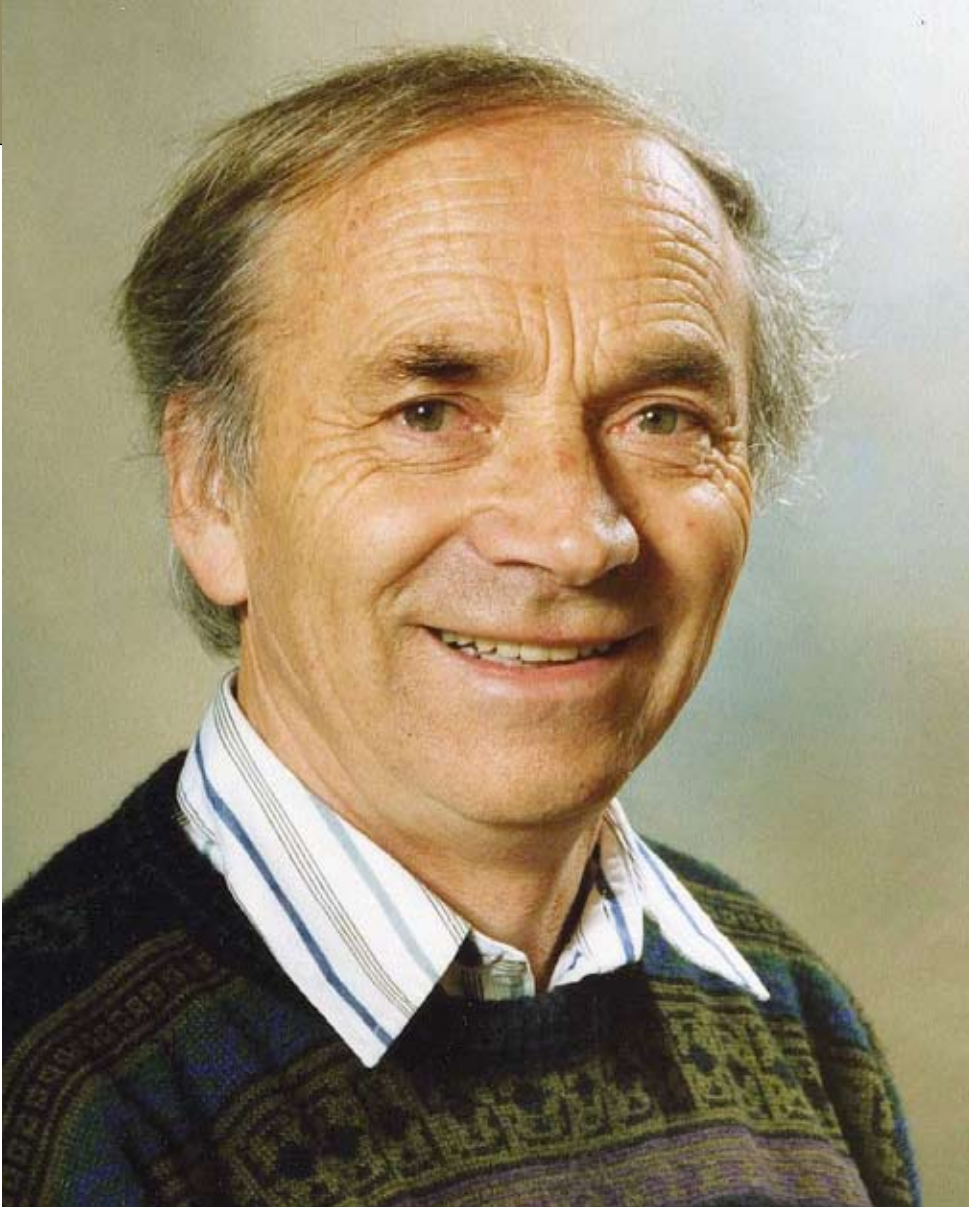
Što ste očekivali od svoga prvog hodočašća, a što ste doživjeli? Jeste li ijedanput pomislili da je to bilo nepotrebno trošenje vremena i novca?

Ono što sam opisao, to sam očekivao, napose u početku mojih hodočašća. Nikad nisam mislio da su putovanja beskorisna, jer mi je iskustvo govorilo protivno. Pitate me što sam još doživio? Nikad nisam ništa vidio. Jednom su neki ljudi stajali oko mene i gledali prema Križevcu. Primijetili su neku neobičnu pojavu. Ja nisam ništa vidio. Poluglasno sam rekao sam sebi: *Vjerojatno nisam dostojan išta vidjeti.* Tada je jedna domaća žena, s rukama podbočenim na bokove, primijetila: *Dostojan?* Nitko od nas nije dostojan, ali to tebi nije potrebno da bi vjerovao.

Je li Međugorje utjecalo na Vaš život, na život Vaše obitelji, ako jest, na koji način? Što se promijenilo?

U početku sam mislio da u sve to mogu uključiti i svoju obitelj. To mi je bila želja,

Čudi me koliko vremena ljudi proborave u crkvi ovdje u Međugorju; mole, ispovijedaju se da bi odložili neki teret. U Međugorju se ponašaju drugačije nego kod kuće. Da se tako ponašaju kod kuće upadali bi u oči, a tko želi biti upadljiv u tim stvarima?

i ostalo je želja sve do danas. Katkada mislim da Gospa ne razumije što znači potaknuti svoju odraslu djecu. Možemo za njih moliti, ne možemo ništa drugo doli povjeriti ih Bogu i na njih svakodnevno zazivati Božji i Gospin blagoslov. Ako to može donijeti neku promjenu, neka tako i bude, po Božjoj volji. Moleći Križni put, vrlo često sam znao nositi kamenje sve do križa; svakom bih kamenu dao ime jednog od moje djece ili rođaka, i u suzama ih položio u podnožju križa. „Majko, uzmi ih za ruku i nikad ih ne puštaj.“

Daleko sam od svetosti, ali sam iznutra snažniji

I do 1984. bili ste praktični katolik, no što se u Vašem vjerskom životu promijenilo? Mislim na molitvu, kronicu, odlaske na sv. Misu?

Da, išao sam redovito u crkvu, i ne samo da odsjedim koliko je već potrebno, ali ipak nisam nalazio ono što sam tražio. Molio sam kad bih imao vremena, ili sam si uzeo kratke trenutke za molitvu. Kako rekoh, nisam cijenio kronicu. Pitate me što se pro-

mijenilo otkad sam u kontaktu s Međugorjem? Pokušavam redovito moliti. Ostao sam u kontaktu s drugim hodočasnici i stvorili smo jednu ili dvije molitvene skupine. Susrećemo se jednom tjedno. Jednu skupinu ja vodim. Raduje me vidjeti kako se ljudi mijenjaju u nutринi ili bivaju promijenjeni. Nakon toliko godina mogu ustvrditi da sam još daleko od svetosti, ali primjećujem da sam iznutra snažniji.

Uskoro ste doveli i prvu hodočasničku skupnu. Kad je to bilo?

Bilo je to u ožujku 1985., u Velikom tjednu. Zbog svojeg lošeg iskustva s noćnom vožnjom, nisam htio da putujemo noću, zato smo organizirali noćenje u hotelu, najčešće u Otočcu kod Novog Mesta. Tako mi je bilo draže, jer smo na taj način u autobusu mogli pripremiti sve što je za svakog pojedinca važno u Međugorju. Radi se najviše o mijenjanju načina života - o obraćenju. Vodili smo računa i o radoznalosti hodočasnika, govorili smo o ukazanjima onako kako ih opisuju vidioci. Nekima to nije potrebno, ali ta ukazanja u Međugorju i drugi fenomeni koji su se događa-

li jesu volja Neba, Bog ih je dopustio, zašto da o njima ne govorimo? Kroz njih Nebo potvrđuje ove događaje, to je neka vrsta jamstva da ti događaji dolaze od Boga. Oni jačaju vjeru. Što se poruka tiče, to su upute kako da idemo prema spasenju i prema svetosti. Mi hodočasnici koncentriramo se na trokut crkva - Križevac - Brdo ukazanja, i to nas usmjerava na ono bitno: ostvarivati poruke, kod sebe samih i za druge. Ispunjava nas srećom kad susrećemo „plodove Međugorja“ - Cenacolo, Majčino selo i druge milosne stvarnosti koje su nastale zahvaljujući porukama - Bogu hvala ne samo u Međugorju.

U Međugorju se ljudi ponašaju drukčije nego kod kuće

Što ljude privlači u Međugorje?

Katkada je to iz znatiželje, ali hodočasnike na dolazak u Međugorje uglavnom vodi osobna potreba i velika čežnja za unutarnjim iscjeljenjem. Hodočasnici na povratku kući često nisu isti kao na dolasku. Doživjeli su nešto što ih potiče na drugačiji način razmišljanja. Primjećuje se milost koju prenosi Majka Božja. To napose čujemo kad hodočasnici u autobusu svjedoče preko mikrofona.

Istina je da je Austrija bogata zemlja, ali čovjek ne živi samo od kruha, nego traži ispunjenje Božjom riječi. Materijalno bogatstvo može biti i nesreća. Zato se ljudi osjećaju privučeni na mjesto na kojem misle da će naći nešto drugo osim novca i materijalnih dobara. Mnogi brakovi se slamaju zbog blagostanja, mnogi mladi skrenu s puta, to vidimo u Cenacolu. Naše duše guše se u materijalnim bogatstvima. Manje bi bilo bolje, ali tko će početi sa samim sobom?

Čudi me koliko vremena ljudi proborave u crkvi ovdje u Međugorju; mole, ispovijedaju se da bi odložili neki teret. U Međugorju se ponašaju drugačije nego kod kuće. Da se tako ponašaju kod kuće upadali bi u oči, a tko želi biti upadljiv u tim stvarima?

To, dakle, nije putovanje na kojem se traži nekakav doživljaj ili upoznavanje neke strane zemlje. Radi se o čežnji koja živi u čovjekovoj dubini: želi susresti Boga. To se ovdje može iskusiti uz Gospinu pomoć. To je dokaz da čovjek ne živi samo od kruha.

Čovjek se vrlo sporo mijenja

Kad s hodočasnici sjednete u autobus što im kažete, što im za putovanja pričate?

>> te? Mora biti da je riječ o zanimljivu iskustvu?

Naši hodočasnici uglavnom znaju o čemu se radi, zato možemo početi s molitvom i s pjesmom. Novima uglavnom kažem da će se ovih dana moliti više nego obično, ali da je to važno. Govorimo o ukazanjima. Treba zadovoljiti znatiželju. Da nije tako, Gospa bi spriječila znatiželju, ali ona ju koristi da bi ljude dovela do onog što je bitno.

Primijetite li da ljudi počinju živjeti poruke Kraljice Mira, zapravo, mijenjaju li se?

Da, to primjećujem uvijek iznova. Ljudi imaju dobru volju i nakanu, usmjeriti svoj život u skladu s porukama. Duh hoće... ali tijelo je slabo. Zato moramo uvijek iznova dolaziti u Međugorje da obnovimo svoje odluke ili da ih produbimo.

Čovjek se mijenja vrlo sporo. Da bi nešto bilo solidno, mora rasti.

Što, iz Vašega iskustva, znače poruke Kraljice Mira današnjem čovjeku i cijelom čovječanstvu i možete li zamisliti svijet, kakav bi on bio, da nam Bog nije darovao ovo milosno vrijeme?

Poruke su stvarne i potrebne smjernice za nas, današnje ljude. Kad čitam o tome kako se poruke žive u Europi, u Sjevernoj i Južnoj Americi, u Africi, Kini, Indiji, sve do Japana, kako zbog njih dolazi do promjena, onda vjerujem da naše vrijeme gladije za tim milostima. Hvala Kraljici Mira ovdje u Međugorju što je spremna posredovati te milosti u ovo milosno vrijeme. Svijet ide putem koji je nepredvidljiv, možda čak vodi u propast, a sigurno bi odveo u propast da nam Bog ne pokazuje jedan drugi put, a to je da čovjek ne može živjeti samo od materijalnog bogatstva. To je naš problem u zemljama koje su bogate. Bogatstvo nismo zaslužili niti je ono nagrada za nešto. Ono je kušnja, ako ga se jednostrano koristi ono može dovesti do teške duševne patnje. Trudimo se svoje bogatstvo dijeliti sa siromašnim zemljama, ali mogli bismo u tom smislu učiniti mnogo više. Molimo Boga da nam da milost da dođemo k sebi. Naši mladi polako počinju drugačije razmišljati, traže trajne vrijednosti, Boga, koji se polako u njima rađa. Međugorski Festival mladih sve je posjećeniji. No ne dolaze svi mladi, moramo za njih puno moliti i odnijeti još mnoge kamenčiće na Križevac i na Brdo ukazanja, da bi ljudi prihvatili Božje Milosrđe.

POKRENUO SAM CENTAR KRALJICE MIRA U MEKSIKU

U rujnu 2007. u Međugorju je boravio Jorge de Jesús Loria Padilla, osnivač i voditelj Centra Marije Kraljice Mira u gradu Toluca u Meksiku. Gospodin Jorge organizira hodočašća u Međugorje i izdaje knjige fra Slavka Barbarića na španjolskom jeziku.

Priredila Lidija Paris

Dolazim u Međugorje od 1989., kada je u ovom kraju još vladao komunizam. Kasnije sam, za vrijeme rata, 1993., i sa suprugom hodočastio u Međugorje. Tada sam osjetio poziv da dovedim hodočasnike u Međugorje. Od 1996. do danas dolazim redovito dvaput godišnje sa po pedesetak hodočasnika. Hodočašća prati i moj sin Fausto koji mi je na početku bio rekao da sa mnom nikad ne će raditi jer ga vjera ne zanima... Nakon nekog vremena osjetio je nešto u srcu. Tri godine po završetku studija upitao me je može li malo pomoći, a sada hodočašća pratimo naizmjenice!

Od obiteljske krize do Centra Kraljice Mira

Kad sam prvi puta došao u Međugorje, bio sam u teškoj obiteljskoj situaciji: sa suprugom se nikako nisam mogao složiti, bilo je mnogo svađa u obitelji, tako da se ona odlučila udaljiti na godinu dana. Otišla je u Rim, a ja sam ostao u Meksiku. Otišla je s našim sinom. Kad je prošla godina, ja sam im otišao u posjet. Bilo je to u travnju 1989. Predložio sam joj da idemo zajedno u Međugorje, jer sam čuo da se ovdje Gospa ukazuje. U Međugorju sam doživio veliku unutarnju promjenu. Po povratku u Meksiko počeo je novi život.

Tada sam upoznao i Luisa Simana sa Floride koji je izdavao fra Slavkove knjige na španjolskom jeziku za srednju i južnu Ameriku. Predložio mi je da mu pomognem. Najprije sam samo distribuirao knjige, a zatim sam ih počeo i objavljivati za Meksiko. Osnovani smo udrugu i otvorili ured. U Boliviji sam upoznao jednu gospođu koja mi je objasnila kako da to učinim - odvela me je k svojoj kući, uvela u

jednu prostoriju koja joj je služila kao ured i rekla: „Ovo je Centar Kraljice Mira u Boliviji!“ Ohrabren jednostavnošću onoga što sam vidio u Boliviji, pokrenuo sam centar Kraljice Mira u Meksiku! Sada imamo ured od oko 100 m² u kojem 4-5 ljudi radi puno radno vrijeme. Naša misija je tiskati katoličke knjige - ne samo fra Slavkove - i trudimo se da ta literatura dođe do svih ljudi. Jednom tjedno (utorkom) u našoj župnoj

crkvi se sastaje molitvena skupina. Klanjanje, Misa, ispovijed... Svaka dva mjeseca imamo dan duhovne obnove, a jednom godišnje duhovne vježbe. Organiziramo dva hodočašća godišnje. Ovaj put s nama su došla peterica svećenika.

Oko 80 posto Meksikanaca su katolici, ima 105 milijuna ljudi, no vjera je u padu. Političari su socijalisti, zakoni su u korist pobačaja, istospolnih brakova, eutanazije... nije dobro! Prije 30 godina svi su bili katolici. Sada samo oko 80 posto, a samo oko 8 posto ljudi dolazi na nedjeljnu Misu. Ljudi više ne poznaju svoju vjeru...

Znakovit doživljaj u Rimu

Želio bih s vama podijeliti nešto što sam doživio neposredno prije ovog dolaska u Međugorje. Najprije smo bili nekoliko dana u Rimu. Stanovali smo u jednom pansionu kod redovnica. Kao i obično, po dolasku sam svojim hodočasniciima dijelio ključeve od soba. Primijetio sam jedno nepoznato lice, ali sam mislio da je to neki momak koji radi u pansionu. Dijeljenje ključeva trajalo je oko 40 minuta. On je cijelo vrijeme bio tu... Promatrao me... Kad sam završio, popeo sam se u svoju sobu, ostavio stvari

Kad sam prvi puta došao u Međugorje, bio sam u teškoj obiteljskoj situaciji: sa suprugom se nikako nisam mogao složiti, bilo je mnogo svađa u obitelji, tako da se ona odlučila udaljiti na godinu dana. Otišla je u Rim, a ja sam ostao u Meksiku. Otišla je s našim sinom. Kad je prošla godina, ja sam im otišao u posjet. Bilo je to u travnju 1989. Predložio sam joj da idemo zajedno u Međugorje, jer sam čuo da se ovdje Gospa ukazuje. U Međugorju sam doživio veliku unutarnju promjenu. Po povratku u Meksiko počeo je novi život.

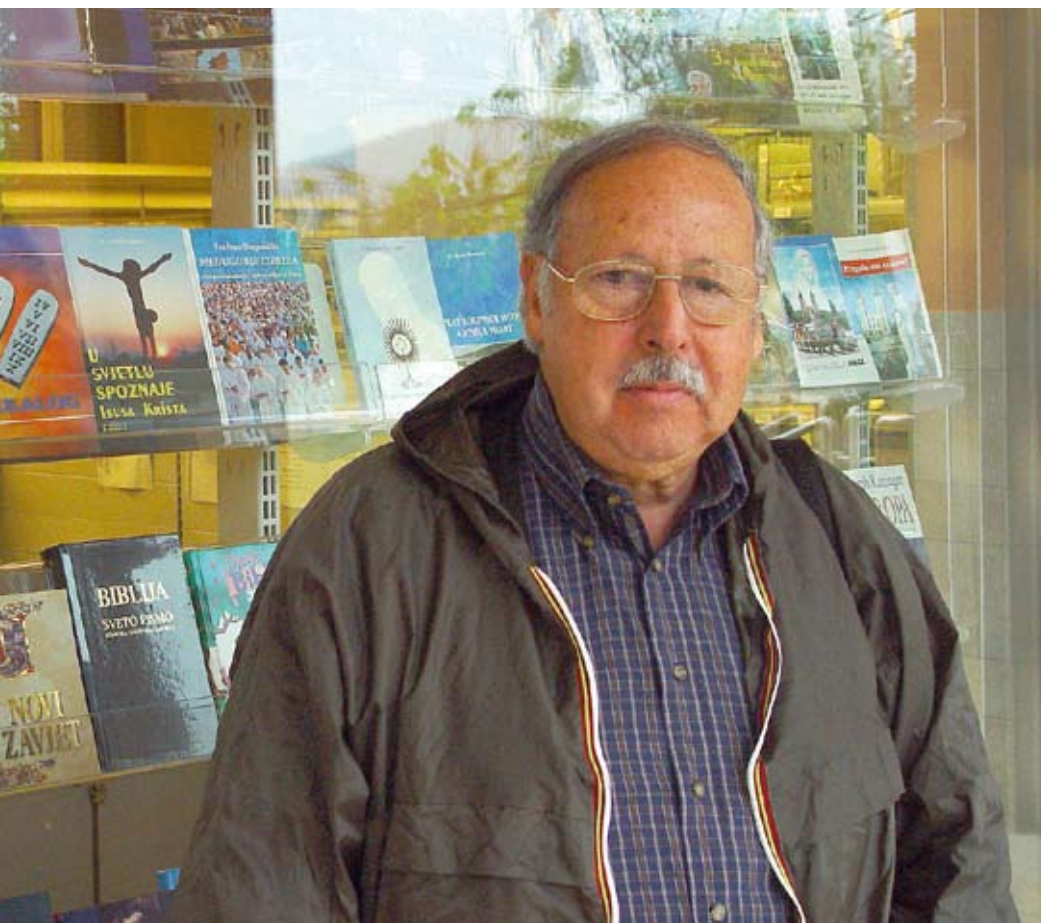
i vratio se u prizemlje po još jedan kovčeg. U međuvremenu, on je uzeo sve moje stvari i nestao. Dokumenti, novac... velika svota novca za potrebe hodočasničke skupine... Došla je i policija i vidjela njegovo lice i ponašanje na zaštitarskim kamerama... Za mene su uslijedila dva strahovita dana: od talijanske policije do meksičkog veleposlanstva, da dobijem nove dokumente... a i briga za hodočasničku skupinu, obilazak četiriju velikih bazilika... Mislio sam samo jedno: pravo mi budi! Moja je krivnja jer sam ostao „dužan“ dušama u čistilištu! U Meksiku smo naime izdali nekoliko knjiga o dušama u čistilištu i od dobiti za svaku

knjigu odvajamo određenu svotu za Mise. Prije odlaska na hodočašće nisam odradio obračun koji sam trebao odraditi! Pomislio sam da me duše iz čistilišta podsjećaju na prioritete...

Osjetio sam da mi Gospodin govori

U Međugorju, kao i obično, prvog dana održimo jedno informativno predavanje na temu: Zašto smo tu i što Bog od nas očekuje. Budući da su među ukradenim stvarima bili i moji papiri s predavanjem, odlučio sam da ću govoriti spontano, od srca. Dok sam razmišljao što kazati hodočasniciima, osjetio sam da mi Gospodin govori: „Ne trebaš dokumente, ne trebaš papire, ne trebaš mnogo stvari. Predaj se u moje ruke. Moraš naučiti živjeti i raditi slušajući svoje srce.“ Osjetio sam da mi kaže: „Misliš da si jak jer imaš dokumente, jer si izobražen, jer imaš pripremljena predavanja... bez toga nemaš povjerenja ni u sebe ni u mene! Moraš početi iznova, život s novim mentalitetom. Bit ćeš važan zbog onoga što ja radim u tvojem životu, a ne zbog onoga što ti činiš!“ Počeo sam shvaćati da mi Bog daje novu lekciju. Morat ću opet promijeniti mnogo toga u životu. Stalno se bavim materijalnim stvarima i zapuštam one stvari na koje me Bog u srcu potiče... Primjerice, razmišljam o tome da osnujemo organizaciju pod imenom „Catolicos unidos por Mexico“ (Katolici ujedinjeni za Meksiko). Snimio sam tri sata radioprograma na tu temu, ali nije išlo u eter... jer je urednik odbio. Mislim da treba osnovati katolički radio!

Previše se bavim računovodstvom, a zapuštam duhovne stvari. Imam dojam da sam upravo ponovno pronašao izgubljeno blago. Udaljio sam se od Boga. Moram više moliti da bih bio siguran da vršim njegovu volju. Vjerujem da me ovim događajem Gospodin poziva na dublji duhovni život.

GLAS ISTINE

fra Miljenko Stojić

Danas u svijetu vlada nesklad glasova. Stoga je čovjek prisiljen tražiti onaj glas koji nastoji slijediti istinu. Jedan je od takvih zacijelo i glas Informativnog centra "Mir" Međugorje (ICMM).

Pojavom Informativnog centra »Mir« Međugorje 25. studenoga 1993. sustavno se s jednoga mjesta počelo svjedočiti o događajima u župi Međugorje. Rekoh, svjedočiti. Kraljici Mira nikada nije, naime, bila potrebna promidžba, već samo svjedočenje o onome što se vidjelo, čulo i iskusilo. Zbog obilja takvih zadataka ICMM se razvio u različite odjele: Informativna agencija i arhiv, Internet, Nakladništvo, Ured informacija, Društvo vodiča, Radiopostaja, a u najnovije vrijeme i Suvenirnica. Radiopostaja »Mir« Međugorje (RMM) označila je 25. studenoga 1997. okruženje zamisli ICMM-a. Njezino pokretanje i širenje bio je dotad najsloženiji zahvat. Radeći na tim poslovima iskusio sam više nego na drugim izravno vodstvo Kraljice Mira. U trenutcima kada nisam znao kako dalje uvijek su se otvarala neka vrata, počesto tako nezamisliva da nije ostajalo ništa drugo nego samo reći hvala. Na taj način uspjeli smo zemaljskim signalom pokriti gotovo cijelu BiH i velik dio Hrvatske, satelitom cijelu Europu, a prijenosom preko interneta teorijski cijeli svijet. Prihvatili su nas i ljudi drugih uvjerenja zahvaljujući programu koji se ravnao geslom »Zdrava ljudskost, zdrava religioznost«.

Da bi se nešto ovakvo pokrenulo, razvijalo i održavalo, potreban je veliki novac. Njega, na sreću, ICMM nikada nije imao dostatno. Pridolazio je onako kako se razvijala namisao i kako se potvrđivala u svakidašnjosti. Stoga je poglavito morala jačati oslonjenost na Boga, a ne oslonjenost samo na same sebe. Drugim riječima rečeno, ono što je dobro ne može se zaustaviti.

Vratimo se ponovno današnjem svijetu i javnim glasilima. Nije sržno pitanje kakva su ta javna glasila, nego je sržno pitanje kakvi su oni koji ih čitaju, slušaju, gledaju. Dok ih rabe, zaljevaju ih poput cvijeća. Bez toga bi se određena javna glasila zacijelo ugasila. Ako ne predstavljaju glas istine, ne mi-

slim samo na Međugorje, u čemu je šetata? Zbog svega toga mi kršćani ne smijemo stajati po strani i neprestano kukati. Prionimo poslu. Sva dobra tehnička dostignuća i naša su dostignuća, sudbina svijeta na ovoj zemlji i naša je sudbina. Zacijelo da ćemo jednoga dana doći do svoga Boga, ali taj se susret ne priprema

negdje u zraku, nego na kugli zemaljskoj takvoj kakva je.

Bog je htio, zajedno s Kraljicom Mira, da se ovaj (p)ogled poklopio s 10. obljetnicom RMM-a. Oni su htjeli i da ona nastane. Kad je sve to tako, nema nam druge nego ovu obljetnicu čestitati svima onima koji se trude da postoji i razvija se ovakva radiopostaja, a široj su javnosti manje ili više poznati, odnosno potpuno nepoznati. Pozvan sam posvjedočiti da imamo prijatelje i suradnike među ljudima različite nacije, vjere i uvjerenja. Zar ne, tako se tvore pravi ujedinjeni narodi? RMM sa svojih 14 odašiljača, satelitskim i internetskim prijenosom neumorno nastavlja dalje. Časno je biti dio svega toga!

Fra Miljenko Stojić i Nikica Dragoje, dugogodišnji tehnički predstojnik

Glasnik MIRA

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik
Informativnog centra "Mir"
Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

**RADIO POSTAJA
MIRA
MEĐUGORJE**

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE

Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Križni put uz Križevac
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

